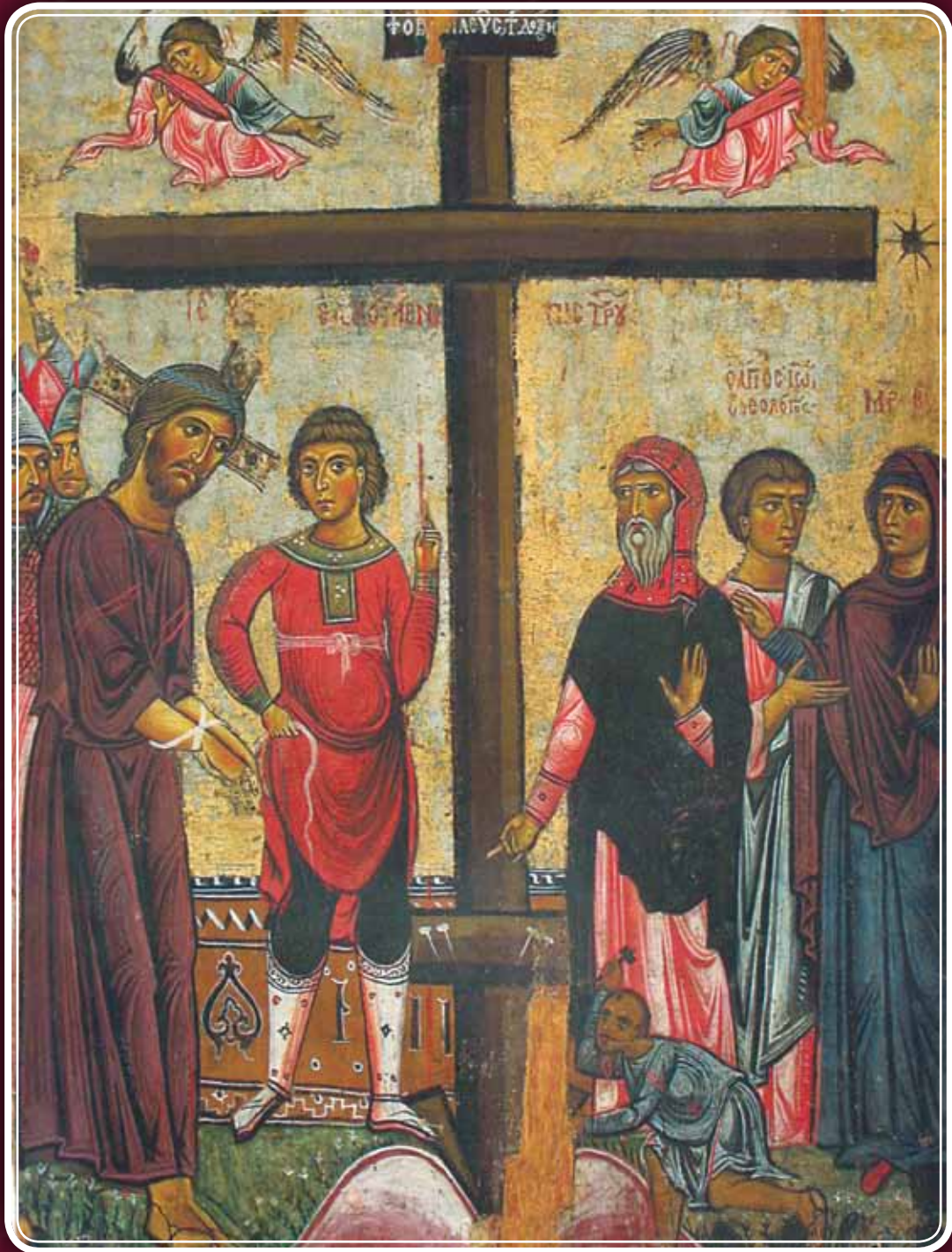

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Παράκληση

Ίδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

Υπεύθυνος Ύλης:

Σταύρος Όλύμπιος

Διευθυντής Γραφείου Ποιμαντικής Διακονίας

Διευθύνεται

από Συντακτική Επιτροπή

Διεύθυνση:

Όδος Αγίου Ανδρέου 306,

Τ.Θ. 56091, Τ.Τ. 3304

Λεμεσός - Κύπρος

Τηλ.: 00357-25864311

Ίστοσελίδα:

www.imlemesou.org

Συνδρομές:

Έσωτερικού €7

Έξωτερικού €10

Τιμή Τεύχους: €1

Έξωφύλλο: Ό Χριστός «Έλκόμενος
έπί σταυρού», τέλη 12ου αϊ. Πελένδρι.

Όπισθόφυλλο: Ό Πανάγιος Τάφος

Οί άρθρογράφοι έχουν την απόλυτη ευθύνη
τών απόψεών τους

Ύμνοι από την Άκολουθία του Μεγάλου Άποδείπνου

*Μεθ' ήμῶν ό Θεός, γνῶτε ἔθνη καί
ήττασθε· ὅτι μεθ' ήμῶν ό Θεός.
(Προφ. Ήσαΐα κεφ. 8, στίχ. 9-10)*

*Ό Θεός εΐναι μαζί μας· άντιληφθεΐτε
το καλά αυτό ὅλα ἔσεΐς τά ἔθνη τά
ισχυρά· ὄση δύναμη καί ἄν διαθέτε-
τε, τελικά θά νικηθεΐτε· διότι ό Θεός
ό παντοδύναμος εΐναι μαζί μας.*

Ήχος πλ.β'.

*Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ήμῶν
γενου· ἄλλον γάρ ἔκτός σου βοηθόν
έν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν· Κύριε τῶν
Δυνάμεων, ἐλέησον ήμᾶς.*

*Κύριε τῶν οὐρανίων ἀγγελικῶν Δυ-
νάμεων, ἄς εΐσαι πάντοτε μαζί μας·
γιατί ἄλλο βοηθό στίς θλίψεις μας
ἔκτός από σένα δέν ἔχομε· Κύριε
τῶν Δυνάμεων, ἐλέησέ μας.*

ΠΡΩΤΟΤΑΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑ ΛΕΜΕΣΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΕ ΑΜΑΘΟΥΝΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΙΟΥ, ΕΝ ΑΓΙΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΑΓΑΠΗΤΕ ΑΔΕΛΦΕ ΚΑΙ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΕ ΤΗΣ ΗΜΩΝ ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΟΣ ΚΥΡΙΑ ΑΘΑΝΑΣΙΕ, ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΤΗ ΎΜΕΤΕΡΑ ΙΕΡΟΤΗΤΙ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΡΑ ΘΕΟΥ.

Γηθοσύνως τὴν ὑμετέραν φιλὴν Ἱερότητα ἐπὶ τοῖς ἀγομμένοις ὀνομασθηρίοις αὐτῆς προσαγορεύομεν ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κέντρου.

Εἰ καὶ κατὰ τὸν Χρυσολόγον Ἰωάννην «πᾶς ὁ χρόνος ἑορτῆς ἐστὶ καιρὸς τοῖς Χριστιανοῖς διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν δοθέντων ἀγαθῶν» (Εἰς τὴν Α' πρὸς Κορινθίους, ὁμιλία ΙΕ', ΡG 61, 125), ἡ ὀνομαστικὴ ἐκάστου χριστιανοῦ ἑορτὴ κατέχει ἰδιάζουσαν θέσιν ἐν τῷ στεφάνῳ τῶν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ τοιούτων, ὡς ἰδιαίτερα εὐκαιρία ἐντροφήσεως εἰς τὸν βίον καὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ τιμωμένου Ἁγίου ἢ εἰς τὸ νόημα τῆς ἀγομένης ἑορτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐξετάσεως ἡμῶν αὐτῶν, ἐὰν ἀγωνιζώμεθα, ὥστε, τῇ προθέσει τοῦλάχιστον, νὰ ἀκολουθῶμεν τοῖς ἰχνεσι τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν μεταποιησάντων τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐκάστοτε ἑορταζομένου γεγονότος εἰς πράξιν.

Πολὺ δὲ μείζονα σημασίαν προσλαμβάνει τὸ γεγονὸς τοῦτο προκειμένου περὶ προσώπου τὴν χάριν καὶ τὰς βαρείας εὐθύνας τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀναδεξαμένου, διότι πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον προσβλέπει τὸ σύνολον τῆς Ἐκκλησίας οὐχὶ ἀπλῶς ὡς εἰς «πόλιν ἐπάνω ὄρους κειμένην» (πρβλ. Ματθ. ε' 14), ἀλλὰ, κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰγνάτιον τὸν Θεοφόρον, ὡς εἰς αὐτὸν τὸν Κύριον (Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσίους, Ρ.Γ. 5, 649).

Ὅθεν, ἐκφράζοντες τὴν συμμετοχὴν τοῦ τε Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡμῶν προσωπικῶς εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς εὐσήμου ταύτης ἡμέρας καὶ συγχαίροντες μετὰ τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος, ἀσμένως προαγόμεθα ἀπευθῆναι αὐτῇ τὰς ἀδελφικὰς ἡμῶν ἑορτίους προσρήσεις καὶ εὐχάς, δεόμενοι τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ, ὅπως διαφυλάττη καὶ κρατύνη αὐτὴν ἐν ὑγιείᾳ ἀστεμφεῖ κατὰ τὴν ἀσκησιν τῶν καθηκόντων ἐν τῇ ἐπάλξει τῆς ἱεράς εὐθύνης αὐτῆς, καθοδηγῆ δὲ αὐτὴν ἐν πᾶσιν, ὥστε νὰ δοξάζεται καὶ δι' ὑμῶν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς Αὐτοῦ ὄνομα.

Ἰβ' Ἰανουαρίου ιη'

Ἐπισημοῦς ἀγαπητῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφῆς.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἀθανάσιος, ἐλέω Θεοῦ Μητροπολίτης τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Λεμεσοῦ, παντί τῷ εὐλαβεστάτῳ κλήρῳ καί τῷ θεοφιλεῖ λαῷ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὅλοι αἰσθανόμαστε τή μεγάλη δυσκολία πού περνᾶ καί ἡ μικρή μας πατρίδα, ὅπως ὅλος σχεδόν ὁ κόσμος σχετικά μέ τήν οἰκονομική κρίση.

Δυστυχῶς καί στόν λαό μας ἔχουν ἤδη ἀρχίσει φαινόμενα παντελοῦς ἔλλειψης στοιχειωδῶν ἀναγκῶν καί φτώχειας σέ βαθμό πού ἀρκετοί συνάνθρωποί μας νά μήν ἔχουν ἀκόμα καί τό καθημερινό τους φαγητό. Συνέχεια γινόμαστε μάρτυρες αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, πού ὅλο καί περισσότερο αὐξάνεται καί διερωτόμαστε πού θά φτάσουμε. Οἰκογένειες ἔχουν πιά παγιδευθεῖ στή φτώχεια καί μαθητές στά σχολεῖα δέν μποροῦν νά ἀγοράσουν φαγητό, γιά νά προγευματίσουν. Αὐτά δέν τά ἀκοῦμε πιά ἀπό μακριά, ἀλλά τά βλέπουμε καί τά ζοῦμε στά σπίτια μας.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ φιλανθρώπου Χριστοῦ δέν μπορεῖ νά κλείσει τά μάτια της οὔτε νά ἀποστρέψει τό πρόσωπό της ἀπό αὐτό τό δράμα πολλῶν ἀδελφῶν μας. Γι' αὐτό ἐδῶ καί τέσσερα χρόνια ἀθόρυβα καί ταπεινά ἡ Ἱερᾶ Μητρόπολις Λεμεσοῦ προσφέρει δωρεάν φαγητό σέ πολλούς συνανθρώπους μας καί μαθητές τῶν σχολείων μας. Ὅμως τά πράγματα γίνονται μέρα μέ τή μέρα δυσκολώτερα καί ἔτσι σήμερα φθάσαμε στό σημεῖο νά προσφέρουμε δωρεάν 250 μερίδες φαγητοῦ, ὡς ἐπίσης καί 450 σάντουιτς καί 450 χυμούς κάθε πρωί σέ ἀπορους μαθητές τῶν σχολείων μας. Ἐκτός τούτων προσπαθοῦμε νά ἀνταποκριθοῦμε καί στίς βασικές ἀνάγκες τῶν ἀδελφῶν μας, πού κάθε μέρα προστρέχουν στήν Ἐκκλησία ἀναζητώντας βοήθεια, γιά νά μπορέσουν νά ζήσουν καί νά ἀντεπεξέλθουν στίς ἀνάγκες τῶν ἰδίων καί τῆς οἰκογένειάς τους.

Γι' αὐτούς ὅλους τούς λόγους, ὡς πνευματικός πατέρας καί Ἐπίσκοπος τῆς πόλης καί ἐπαρχίας μας, καλῶ ὅλους σέ συναγερμό ἀγάπης καί ἀλληλεγγύης μέ πρωτοπόρο καί σημαιοφόρο τήν τοπική Ἐκκλησία μας. Σύνθημά μας: «Κόντρα στήν κρίση τῆς ἐποχῆς μας μέ ὄπλο τήν ἀγάπη». Ὅλοι μαζί ἐνωμένοι καί ἀγαπημένοι νά στηρίξομε ὁ ἕνας τόν ἄλλο, γιά νά

ἀντέξομε καί νά μὴν λυγίσομε στήν τεχνητή αὐτή οἰκονομική κρίση, πίσω ἀπό τήν ὁποία κρύβονται τά καταχθόνια σχέδια αὐτῶν πού θέλουν νά μᾶς γονατίσουν καί νά μᾶς διαλύσουν.

Ἀδελφοί μου, ἡ κρίση αὐτή εἶναι κρίση γιά ὅλους μας. Κρίση ἀνθρωπιᾶς, κρίση ἀλληλεγγύης, κρίση ἠθους χριστιανικοῦ, κρίση ἀγάπης καί βοήθειας στόν ἐνδεῆ ἀδελφό μας.

Ὅσοι αἰσθανόμαστε ὅτι ἡ καρδιά μας πονᾷ, ὅσοι θέλουμε νά ποῦμε ὄχι στήν κρίση πού θέλει νά μᾶς συντρίψει, ὅσοι θέλουμε νά ταχθοῦμε στούς ἀγωνιστές τῆς ἀγάπης, ἄς συνταχθοῦμε στό ἔργο αὐτό τῆς Μητρόπολῆς μας. Ὅτι μποροῦμε καί ὅσο μποροῦμε ὁ καθένας μας. Νά κτυπήσουμε τό θηρίο τῆς φτώχειας μέ τήν ἐλεημοσύνη μας. Μή φοβηθοῦμε τήν ἐλεημοσύνη καί βοήθεια στούς ἀδελφούς μας. Στό πρόσωπο κάθε ἀνθρώπου γνωστοῦ ἢ ἀγνώστου, δικοῦ μας ἢ ξένου νά δοῦμε τόν Χριστό, νά δοῦμε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας. Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι τό κλειδί καί τό μυστικό τῆς χαρᾶς καί τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι θέλουμε νά αἰσθανθοῦμε ἄνθρωποι μέσα σ' αὐτή τήν κατήφεια τῶν περιστάσεων, ὅλοι μαζί ἄς ἀγωνιστοῦμε τόν καλό ἀγώνα τῆς ἀλληλοβοήθειας. Ὁ Χριστός μᾶς δίδει τώρα, σήμερα, αὐτή τήν εὐκαιρία, μᾶς δίδει τό κλειδί πού ἀνοίγει τή Βασιλεία Του. Ἄς ἀκούσουμε τήν αἰώνια καί γλυκύτατη φωνή του: «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί ἐποιήσατε» (Ματθ. 25, 34-40).

Ἄς ἀπαντήσουμε ὅλοι μαζί παρόντες στό προσκλητήριο αὐτό τοῦ Θεοῦ μας.

Ὁ Θεός τῆς ἀγάπης καί φιλάνθρωπίας ἄς εἶναι μαζί μας.

Διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης

† Ο Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος

† Ο Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος

Ἱερά Μητρόπολις Λεμεσοῦ

17 Φεβρουαρίου 2012.

Γιά τό ἔργο αὐτό γίνονται δεκτές εἰσφορές τόσο στήν Ἱερά Μητρόπολη Λεμεσοῦ ὅσο καί στούς πιά κάτω τραπεζικούς λογαριασμούς:

Λαϊκή Τράπεζα: 027 11 032183

Τράπεζα Κύπρου: 357 00 3597305

Ἑλληνική Τράπεζα: 241 01 18062001

Γίνονται ἐπίσης δεκτά καί τρόφιμα γιά τά γεύματα τῶν πτωχῶν στήν Ἱερά Μητρόπολη.

Ἴδού νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας

τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου
Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου

« Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι ἓνα λαμπρὸ καὶ φαιδρὸ στάδιο τῶν ἀρετῶν τὸ ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἀνοίγει καὶ μᾶς καλεῖ ὅλους μὲ πολλή χαρὰ καὶ προθυμία νὰ εἰσέλθουμε, γιὰ νὰ ἀγωνιστοῦμε περισσότερο καὶ νὰ προσφέρουμε τὸν χρόνον μας ὡς δῶρον στὸν Θεὸ διὰ τῆς μετανοίας καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος.

«Ἴδού νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας», ὅπως ἀκούγεται στὴν κατανυκτικὴ ἀκολουθία τοῦ ἑσπερινοῦ. Τώρα λοιπόν, εἶναι καιρός εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Θεὸ, καιρός σωτηρίας καὶ καιρός μετανοίας. Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή χαρακτηρίζεται γιὰ αὐτὴ τὴ χάρη τῆς μετανοίας, ἡ ὁποία ἐλκύει τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἡ Ἐκκλησία μᾶς θέτει ὡς θεμέλιο τῆς μεταξὺ μᾶς συγχώρηση. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ κατανυκτικὸς ἑσπερινὸς λέγεται ἑσπερινὸς τῆς συγχώρησης. «Ἐάν ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τὰ παραπτώματα ὑμῶν», ὅπως ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε. Γιατί κάθε ἀγώνας πνευματικὸς ἔχει ἀνάγκη τῆς παρουσίας τῆς Θεῆς χάριτος. Γιατί δέν εἶναι ἓνας ἀγώνας ἀνθρώπινος. Ὁ ἀγώνας τῶν ἁγίων νηστειῶν δέν εἶναι μία δίαιτα σωματικὴ, τὴν ὁποία κάνει ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν υἰγεία του καὶ μὲ μόνη τὴ σωματικὴ του δύναμη καὶ τὸ διατεταγμένο πρόγραμμα πού ἔχει. Ἡ Ἁγία Τεσσαρακοστή ἔχει ἓνα ἄλλο νόημα. Τὸ νόημα τῆς ἐλεύσεως τῆς χάριτος στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀποφυγῆς τῆς ἁμαρτίας, τοῦ νὰ σκοτώσει τὰ πάθη πού σκοτώνουν τὴν ψυχὴ του καὶ νὰ βρεῖ τὸν φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ὀδηγηθεῖ στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ λοιπόν μαζί μὲ τοὺς σωματικὸς ἀγῶνες, μαζί μὲ τὸν κόπο καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς νηστείας χρειάζεται νὰ

ἔχει τὴν ἐνίσχυση τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ μεταξὺ μᾶς λαμβάνομε συγχώρηση, ὥστε διὰ τῆς συγχώρησης καὶ μετανοίας τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο νὰ ἔρθει στὶς καρδιές μᾶς καὶ νὰ ἀνοίξει τὰ μάτια μᾶς, γιὰ νὰ ὀδηγηθοῦμε εἰς ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτωλότητάς μᾶς καὶ νὰ στραφοῦμε στὸν Θεὸ καὶ νὰ ζητήσουμε τὴν ἄφεση τῶν δικῶν μᾶς ἁμαρτιῶν. Γιατί ἂν ὅλος αὐτὸς ὁ ἀγώνας δέν καταλήξει εἰς ἐκζήτηση ἀφέσεως ἁμαρτιῶν καὶ εἰς τὴν εὐλογημένη κατάσταση τῆς μετανοίας, τότε δυστυχῶς παραμένει ἄκαρπος. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο οὐσιαστικὰ καθαρίζει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν καλλιεργεῖ εἶναι ἡ μετανοία. Εἶναι ἡ αἴσθησις τῆς μετανοίας ἡ ὁποία εἶναι μὲ πόνον πού γίνεται στὴν καρδιά μᾶς καὶ μὲ πένθος καὶ δάκρυα καὶ ἀγωνία πολλή. Ἔχει ὅμως γλυκεῖς καρπούς, ἀφοῦ αἶρει ἀπὸ ἐμᾶς τὸν βαρὺ κλοιὸ τῆς ἁμαρτίας. Καὶ μᾶς ἐπισκέπτεται ξανά ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μᾶς ἀνακαινίζει, μᾶς ἐλαφρύνει καὶ μᾶς δίνει τὴν πρώτη ἐκείνη ωραιότητα καὶ τὸ κάλλος τῆς δημιουργηθείσης εἰκόνας τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἑαυτὸ μᾶς. Αὐτὸ εἶναι ὁ ἀγώνας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἀγώνας μετανοίας. Ἡ νηστεία, οἱ ἀγρυπνίες, οἱ πολλὲς ἀκολουθίες, οἱ γονυκλισίες, οἱ ὀρθοστασίες, οἱ ἀναγνώσεις, σκοπὸ ἔχουν νὰ κατανύξουν τὴν καρδιά μᾶς. Εἶναι σὰν βαριὰ πλήγματα, πού ἐπιφέρει ὁ ἄνθρωπος πάνω στὴ σκληρὴ καρδιά του. Αὐτὴ ἡ πέτρινη καρδιά, ἡ ὁποία ἐγινε σκληρὴ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ δέν βγάζει ἔχνος δακρύων γιὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν τῆς καὶ δέν πονᾷ γιατί ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ, μὲ ὅλη τὴν ἀσκητικὴ ἀγωγή τῆς Ἐκκλησίας σπάζει καὶ χάνει τὴ σκληρότητά της. Ἀπ' αὐτὴ τὴ θραύση ἐκπηδοῦν τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας πού μᾶς καθαρίζουν, μᾶς ἀνακαινίζουν καὶ μᾶς φωτίζουν. Καὶ ἐνῶ στὴν ἀρχὴ εἶναι σὰν πῦρ πού φλέγει, στὴ συνέχεια εἶναι φῶς πού φωτίζει τὸν ἄνθρωπο, τὸν γλυκαίνει καὶ

τόν πληροφορεί ότι Χριστός ο Κύριος υπέρ πάσαν ἄλλην γλυκύτητα τοῦ κόσμου τούτου. Γι' αὐτό ἄς ξεκινήσουμε αὐτό τό στάδιο μέ πολλή προθυμία ὄχι μέ δειλία. Αὐτός πού φοβάται δέν πρόκειται νά καταφέρει τίποτα. Γιατί ὁ δειλός δέν ἔχει μέρος εἰς τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, γιατί νομίζει ὅτι ἐξαρτάται ἡ πορεία του μέσα ἀπό τίς δικές του δυνάμεις. Ξεχνᾷ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, ξεχνᾷ αὐτό πού ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔλεγε: «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ» Μπορῶ νά κάνω τά πάντα, ὄχι μόνος μου βέβαια, ὄχι μέ τίς δυνάμεις μου, ἀλλά μέ τόν Χριστό πού μέ δυναμώνει. Ἔτσι πρέπει νά εἰσερχόμαστε στό εὐλογημένο αὐτό στάδιο μετά χαρᾶς, ὅπως ἔλεγε ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος καί σάν λιοντάρια γεμάτα δύναμη καί ὁρμή νά μή φοβηθοῦμε οὔτε νά ἔχουμε σκέψεις ὅτι δέν θά τά καταφέρουμε. Ὁ Θεός εἶναι μαζί μας, δέν θά μάς ἀφήσει, θά μάς ἐνδυναμώσει. Δώσε στόν Θεό τήν πρόθεσή σου καί θά πάρεις ἀπό τόν Θεό τή δύναμη νά ἐπιτελέσεις τό ἔργο αὐτό τῆς σωτηρίας σου. Καί δέν εἶναι μόνο ἔργο νηστείας. Ἄν δέν καταφέρουμε νά νηστεύσουμε ὅπως ἡ Ἐκκλησία μάς ὀρίζει, καί κάνουμε, κατόπιν εὐλογίας τοῦ πνευματικοῦ μας πατρὸς, οἰκονομία γιά τή σωματική ἀσθένεια καί σωματική ἀδυναμία, αὐτό δέν ἔχει τόσο μεγάλη σημασία. Ἀλλά ποιός εἶναι αὐτός πού μάς ἐμποδίζει νά ταπεινωθοῦμε καί νά μετανοήσουμε; Δέν χρειάζονται σωματικές δυνάμεις, νά εἶσαι νέος καί ἀκμαῖος, γιά νά ἔχεις ταπεινό φρόνημα καί νά μὴν ἀμαρτάνεις καί νά ἔχεις τήν καρδιά σου συντετριμμένη. Οἱ πάντες, νέοι καί γέροι, υἱεῖς καί ἀσθενεῖς, δυνατοί καί ἀδύνατοι μπορούμε αὐτή τή χάρη τῆς μετάνοιας, πού γεννᾶται μέσα ἀπό τήν ταπείνωση, νά τήν ἔχουμε στήν καρδιά μας. Αὐτό εἶναι πού θέλει ὁ Θεός ἀπό μάς, τή δική μας καρδιά. Θά τό καταφέρουμε αὐτό, ἂν ἀπελευθερώσουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τά δεσμά τῶν παθῶν. Ἡ νηστεία εἶναι τό πρῶτο σκαλοπάτι, τό ὁποῖο μάς ὀδηγεῖ σ' αὐτή τήν ἀνδρεία κατάσταση, πού κόβει τά δεσμά τῶν παθῶν. Καί στή συνέχεια νά προχωρήσουμε μέ περισσότερο θάρρος στόν πνευματικό ἀγῶνα, νά ἀποβάλουμε τήν κακία, τήν πονηρία καί ὅλα ὅσα ἀμαυρώνουν τήν εἰκόνα τοῦ

Θεοῦ. Καί προπάντων ἄς ἐγκολλωθοῦμε τήν ἁγία ταπείνωση. Ὁ ταπεινός μπορεῖ νά μετανοήσει, νά προσευχηθεῖ, νά ἀποκτήσει υἱεῖα ψυχῆς καί σώματος. Ὁ υπερήφανος δέν μπορεῖ νά μετανοήσει, δέν μπορεῖ νά καταλάβει τήν πραγματικότητά του, ἀφοῦ αἰσθάνεται ὅτι δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τόν Θεό καί ἀπό κανένα, δέν αἰσθάνεται ποτέ ἔνοχος. Πάντοτε ἔχει δίκαιο, δέν ζητᾷ συγγνώμη καί πάντοτε βρίσκεται μέσα στή δικαίωση τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἀλλά δυστυχῶς πάντοτε βρίσκεται μέσα στό σκότος τῆς ἀπουσίας τοῦ Χριστοῦ, γιατί ὁ Θεός κατοικεῖ σέ ἁμαρτωλές καρδιές, πού εἶναι ταπεινές καί μετανοοῦν ἀλλά ποτέ σέ υπερήφανες καρδιές. Στούς υπερηφάνους ἀντιτάσσεται.

Ἄς λάβουμε λοιπόν τήν ἀπόφαση σ' αὐτή τήν εὐλογημένη περίοδο, μαζί μέ τή σωματική ἄσκηση τῶν ἁγίων νηστειῶν νά ἀγωνιστοῦμε περισσότερο στή μετάνοια. Νά βροῦμε τήν εὐλογημένη κατάσταση τῆς μετάνοιας, νά κλάψουμε μπροστά στόν Θεό, νά ζητοῦμε τόν Θεό τόν ἴδιο καί βλέποντας πόσο ὁ Θεός μάς ἀγάπησε καί πόσο ἐμεῖς εἴμαστε μακριά Του, νά πονοῦμε. Αὐτή ἡ ἀπόσταση ἡ δική μας ἀπό τόν Θεό νά εἶναι γιά μάς πόνος, δάκρυ, ἀγωνία προσευχῆς, ὥστε νά ζητοῦμε τόν Θεό Πατέρα μας μέσα στήν καρδιά μας. Καί νά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὁ Θεός θά ἔρθει στήν καρδιά μας, νά μάς παρηγορήσει καί νά μάς πληροφορήσει γιά τή δική Του ἀγάπη καί τή δική μας σωτηρία.

Μέσα στήν Ἐκκλησία δέν ζοῦμε μέ ψέματα καί οὐτοπίες, δέν ζοῦμε μέ ἠθικιστικές εὐσέβειες, ἀλλά ζοῦμε τήν ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός εἶναι παρών καί ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά ζήσει τόν Θεό ὡς τή μεγαλύτερη ἐμπειρία τῆς ζωῆς του. Ἀπόδειξη ὅλοι οἱ Ἅγιοι πού βίωσαν τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι θά εἴμαστε πραγματικά χριστιανοί, ὅπου τό Εὐαγγέλιο δούλεψε μέσα μας καί ἔδωσε καρπούς καί μεταμόρφωσε τήν ὑπαρξή μας καί τήν ἔκανε ναό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ.

(Ἀπόσπασμα ἀπομαγνητοφωνημένης ὁμιλίας)

Οι νέοι και η Έκκλησία

Δημοσιεύουμε τή συνέντευξη, τήν ὁποία παραχώρησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου καί Σιατίστης κ.Παῦλος στόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ἀμαθοῦντος κ.Νικόλαο, γιά τήν “Παράκληση”, ἀναφορικά μέ τά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν σήμερα οἱ νέοι μας.

Σεβασμιώτατε,

Ποιά βλέπετε ὡς τά κυριότερα προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν οἱ νέοι μας σήμερα;

Θεωρῶ ὅτι τό κυριότερο ἄμεσο πρόβλημά τους εἶναι ἡ ἐγκατάλειψή τους ἀπό ἐμάς τούς μεγάλους. Σήμερα διαρκῶς αὐξάνεται ὁ ἀριθμός τῶν παιδιῶν πού χάνουν τό χαμόγελο μέσα στό ἴδιό τους τό σπίτι. Ἡ τόσο ἀπαραίτητη ἐπικοινωνία μέ τούς γονεῖς, πού πρέπει νά ἀρχίζει ἀπό τή βρεφική ἡλικία εἶναι ἀνύπαρκτη. Οἱ γονεῖς δέν γνωρίζουν τί ἀπασχολεῖ τά παιδιά τους, οὔτε τούς κινδύνους στούς ὁποίους εἶναι ἐκτεθειμένα.

Ἕνα ἄλλο σημαντικό πρόβλημα εἶναι ἡ κακή παιδεία πού τούς προσφέρεται. Τό παιδί μέσα στό σχολεῖο περνάει τά κρισιμότερα χρόνια του. Τά χρόνια κατά τά ὁποία διαμορφώνει τήν προσωπικότητά του. Ἕνα παιδί σέ αὐτή τήν ἡλικία γίνεται αὐτό πού θά εἶναι αὔριο. Τό σχολεῖο δέν ἀγγίζει τόν μαθητή σάν πρόσωπο. Ἐκπαιδεύει ἴσως τό μυαλό του, ἀλλά ἀφήνει ἀνέγγιχτη τήν ψυχή του. Στόχος τῆς παιδείας σήμερα εἶναι νά φορτώνει δεδομένα τό μυαλό τοῦ παιδιοῦ. Ἀλλά ἕνα παιδί δέν εἶναι ἕνας ἠλεκτρονικός ὑπολογιστής ἀλλά ἕνα ζωντανό πρόσωπο, πού χρειάζεται ἀλήθεια καί ἀγάπη.

Ἡ ἀπουσία νοήματος στή ζωή εἶναι ἕνα πάρα πολύ μεγάλο θέμα καί πρόβλημα γιά πολλούς νέους ἀνθρώπους. Τούς ἔχουμε μπερδέψει ἐμεῖς οἱ μεγάλοι. Κοιτάνε τή ζωή μας καί δέν βλέπουν φῶς.

Οἱ ἐξαρτήσεις εἶναι ἐπίσης μιά μεγάλη μάστιγα, πού θερίζει τά νέα παιδιά. Σέ αὐτές πολλές φορές ἀναζητοῦν τό νόημα πού δέν τούς βοήθησαμε νά βροῦν. Ἡ ραγδαία ἐξάπλωσή τους σημαίνει ὅτι ζοῦμε σέ μιά ἐποχή παρακμῆς. Ρώτησα ἕνα νέο παιδί: «γιατί παιδί μου παίρνεις ναρκωτικά;» ἡ ἀπάντησή του ἦταν: «πέστε μου ἐσεῖς, γιατί νά μὴν πάρω!». Ἄν λοιπόν στά παιδιά μας τούς προσφέρουμε μιά παιδεία καί μιά ἀγωγή πού δέν τά ἔμαθε γιατί νά μὴν πάρουν, ἔχουμε πραγματικά χρεοκοπήσει.

Σήμερα οἱ νέοι ἀνθρώποι εἶναι ἡ μεγάλη ἀγορά ἀπό τήν ὁποία ὅλοι «οἱ ἔμποροι» προσπαθοῦν νά ψωνίσουν.

Ἡ Ἐκκλησία τί μπορεῖ νά ἀπαντήσει καί νά προβάλλει στίς ἀναζητήσεις τῶν νέων τῆς ἐποχῆς μας καί μέ ποιούς τρόπους θά μποροῦσε νά τούς προσεγγίσει καί νά ἐπικοινωνήσει καλύτερα μαζί τους;

Ἡ Ἐκκλησία ἀπό τή φύση τῆς εἶναι ὁ κατ'ἐξοχήν χώρος τῶν νέων, γιατί μπορεῖ μέ τόν πῶ οὐσιαστικό τρόπο νά πληρώσει τίς ὑπαρξιακές τους ἀνάγκες καί νά νοηματοδοτήσει τή ζωή τους.

Στήν Ἐκκλησία ὁ νέος ἀνθρώπος δέν στοχάζεται γιά τόν Θεό, δέν φιλοσοφεῖ ἀφηρημένα γιά τήν ὑπαρξη Του, ἀλλά βιώνει ἐν σαρκί τήν παρουσία Του, γίνεται μέτοχος τῆς Θείας ζωῆς Του. Στήν Ἐκκλησία πάντοτε, ἀλλά καί σήμερα, ὁ νέος ἀνθρώπος ἔχει τή

δυνατότητα νά ψηλαφήσει τή δυνατότητα τής θεώσεως στά πρόσωπα τών παλαιότερων καί τών νεωτέρων ανθρώπων του Θεού. Γνωρίζω ότι ή άπλή συνάντηση καί μόνον, άκόμη καί έπαναστατημένων νέων, μέ μορφές όπως ό π. Ίάκωβος, ό π. Παΐσιος, ό π. Πορφύριος, ήταν γι' αυτόύς τό πέρας πάσης άντιλογίας.

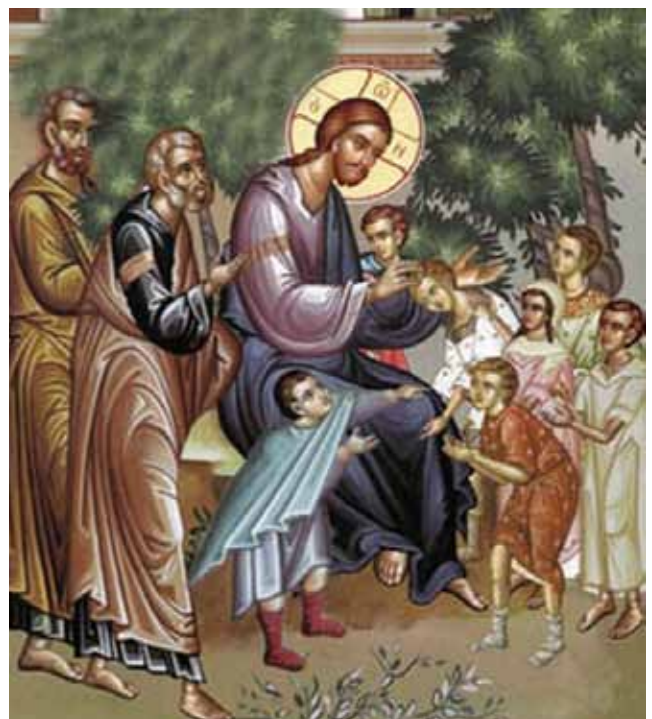
Ή Έκκλησία ταιριάζει στους νέους, είναι ό φυσικός τους χώρος, γιατί είναι ένας δυναμικός χώρος, ένας χώρος γεμάτος δύναμη καί ζωή, ένας χώρος άθλησης. Τό άγώνισμα μέγιστον. Ή πραγμάτωση τής ζωής, σάν άγάπη, ό άγιασμός του προσώπου, ή θέωση του, δηλαδή ή πλήρης καταξίωση τής ζωής του.

Όσον άφορά τούς τρόπους καί τούς δρόμους προσέγγισης τών νέων ανθρώπων τό πρώτο πού χρειάζεται είναι ή ύπομονή καί ή άγάπη. Ή ποιμαντική διακονία τών νέων στή Μητρόπολη σας, τή Μητρόπολη Λεμεσού, είναι μία ολοκληρωμένη άπάντηση για τό τί μπορεί νά κάνει ένας Πατέρας πνευματικός, για νά πλησιάσει καί νά διαλεχθεί μέ τούς νέους άνθρώπους. Δέν είναι κυρίως τά μέσα αλλά ό τρόπος καί ό τρόπος είναι ή άγάπη.

Πόσο εύκολο είναι νά πετύχουν οί γονείς στή διαπαιδαγώγηση τών παιδιών τους έν όψει τής κρίσης θεσμών καί άξιών καί άλλοτριώσης γενικά τής κοινωνίας μας; Πώς μπορεί νά βοηθήσει ή Έκκλησία τούς γονείς στό θέμα αυτό;

Ή αίσθηση πού έχω είναι ότι οί γονείς άργούν νά άσχοληθούν μέ τή διαπαιδαγώγηση τών παιδιών καί όταν αρχίζουν τά προβλήματα είναι πλέον άργά. Ή διαπαιδαγώγηση αρχίζει από τή βρεφική ηλικία καί προϋποθέτει γονείς πού είναι άληθινά κοντά στά παιδιά τους. Πολλοί γονείς, ένώ μέ μεγάλη έπιμέλεια κάνουν τά έμβόλια στά παιδιά τους, παραλείπουν τά πνευματικά έμβόλια, τή μήυση τών παιδιών τους στή ζωή τής Έκκλησίας, στή προσευχή, τήν κοινωνία τους μέ τή χάρη του Θεού. Ένας γονιός πού διαρκώς διαλέγεται μέ τό παιδί του, μπορεί νά κουβεντιάσει τά πάντα για όσα ζει τό παιδί μέσα στον κόσμο. Τόν πρώτο λόγο παίζει

τό παράδειγμα τών γονέων. Ή έφηβεία είναι μία δύσκολη ηλικία πού δέν άντιμετωπίζεται μέ καταστολή καί καταπίεση αλλά μέ υπεύθυνο διάλογο. Μπορούμε κάλλιστα νά θέσουμε όρια στά παιδιά μας, άρκει νά τούς εξηγήσουμε τό κάθε τί. Μαζί μέ τό προσωπικό παράδειγμα τών γονέων ή προσευχή στον Θεό για τά παιδιά τους είναι βασικό όπλο στον πνευματικό άγώνα. Όπως έλεγε ό π. Πορφύριος, όταν έμεις συμβουλευουμε τά παιδιά μας, ή φωνή μας φτάνει στά αυτιά τους. Όταν όμως τούς μιλάει ό Θεός, ό λόγος Του φθάνει στήν καρδιά τους. Έάν ένα παιδί έχει σωστά βιώματα από τήν παιδική ηλικία, τότε θά ξεπεράσει καλά τον κάβο τής έφηβείας. Οί σχολές γονέων πού λειτουργούν σε πολλές Μητροπόλεις είναι ένας τρόπος πού ή Έκκλησία μπορεί νά βοηθήσει τούς γονείς, άρκει καί οί γονείς νά έχουν τήν ταπεινώση, για νά μπορούν νά δεχθούν συμβουλές. Ή οργανωμένη ποιμαντική διακονία τών νέων στήν Ένορία είναι μία πολύ σημαντική βοήθεια για τούς γονείς καί είναι σημαντικό νά συνεργάζονται μέ τήν ένορία τους προς αυτή τήν κατεύθυνση. Οί Κατασκηνώσεις μέ τή μοναδικότητα τής έμπειρίας πού προσφέρουν στά νέα παιδιά, είναι ένα ισχυρό άνάχωμα στή διαλυτική έποχή μας. Νομίζω τελικά ότι ή συνεργασία τής Οικογένειας μέ τήν Έκκλησία είναι μία πολύ μεγάλη έλπίδα.

Ἀκάθιστος Ὑμνος

τοῦ Πρωτ. Παντελεήμονος Δαλίτη,
Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ι.Μ.Α.

Ἔνας μέγας ἅγιος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, διδάσκει πώς, τό θαῦμα τῆς σαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν Παναγία ὑπερβαίνει καί αὐτό τό θαῦμα τῆς δημιουργίας τοῦ Κόσμου. Καί ὁ λόγος εἶναι, γιατί ἀπό τήν Παναγία πού εἶναι ἕνας πνευματικός οὐρανός πάνω στή γῆ, ἐσαρκώθη ὁ Χριστός καί Σωτήρας μας. Ἀπό αὐτή, λοιπόν, τῆ μεγάλη σημασία πού ἔχει γιά μᾶς τοὺς Χριστιανούς ἢ ἐνανθρώπησι τοῦ Χριστοῦ, φωτίζεται καί ἐξηγεῖται γιατί τιμοῦμε καί γιορτάζουμε τόσο πολύ τήν Παναγία Μητέρα του καί τόν Αὐγουστο καί τόν Νοέμβριο – Δεκέμβριο καί τόν Μάρτιο ἀλλά καί κάθε μέρα, γιατί ὅπως

εἶναι γνωστό σέ κάθε Ἀκολουθία ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἀναπέμπει ὕμνους τιμῆς καί δοξολογικά μεγαλυνάρια στή Θεοτόκο, τά λεγόμενα «θεοτοκία» τροπάρια. Ἔτσι, καί ἡ γιορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ γιά τήν ὁποία εἶναι γραμμένος ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, πού ψάλλεται αὐτή τήν περίοδο σέ ὅλες τῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησίες μας κάθε Παρασκευή, καθορίζεται ἀπό τή γιορτή τῶν Χριστουγέννων, καθώς καί πολλές ἄλλες γιορτές, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «ὥστε ἐντεῦθεν, ὥσπερ ἐτέχθησαν ἡμῖν αἱ ἑορταί». Πραγματι-

κά πνευματικά ποτάμια οἱ ὀρθόδοξες γιορτές, πού ἀρδεύουν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἔνα τέτοιο ποτάμι δροσίζει τίς ψυχές μας αὐτές τίς ἡμέρες, πού μέ τοὺς «χαιρετισμούς» τῆς Παναγίας περιμένουμε τή μεγάλη γιορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Κι ὅπως ἡ γῆ μέ τ' ἀνοιξιάτικα λουλούδια τῆς στολίζεται καί εὐωδιάζει ἀπό χίλια δυό ἀρώματα, ἔτσι καί ἡ ψυχὴ

τοῦ κάθε ὀρθόδοξου χριστιανοῦ στολίζεται μέ εὐλάβεια καί ἀγάπη πρὸς τήν Παναγία καί τρέχει στίς Ἐκκλησίες νά προσφέρει τά πνευματικά τῆς ἄνθη στήν πανάμωμη Παρθένο καί ν' ἀκούσει τοὺς πολυαγαπημένους στίχους τῶν «χαιρετισμῶν» τῆς.

Οἱ ἀφορμές καί οἱ αἰτίες γιά ν' ἀπευθύνουμε τίς τιμές καί τίς εὐχα-

ριστίες μας στήν Παναγία μας εἶναι ἄπειρες καί ὁ καθένας μας ἔχει τοὺς δικούς του λόγους, φυσικά. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως, μέ ἀφορμὴ τήν ἀποτυχία τῶν βάρβαρων λαῶν πού εἶχαν κυκλώσει τήν Κωνσταντινούπολη τόσες καί τόσες φορές, πρὶν ἀπὸ τή φοβερὴ μέρα τῆς Ἀλώσεως καί τῆ νίκη τῶν Χριστιανῶν, πού χάρη στή βοήθεια τῆς Θεοτόκου ἀπέκρουσαν τοὺς βαρβάρους καί τοὺς ἔτρεψαν σέ φυγή, καθόρισε νά γιορτάζεται ἡ νίκη πανηγυρικά τήν ἡμέρα αὐτή καί νά ἀναπέμπουμε ὅλοι «τῆ Ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια». Βέβαια

, ή γιορτή γίνεται προς τιμή της Θεοτόκου για όλες τις νίκες πού μάς χάρισε, «κατά όρατών και άοράτων έχθρών», αλλά ή μεγάλη άφορμή για τόν έορτασμό στάθηκε ή πανωλεθρία των Άβάρων τό 626. Ή πολιορκία φοβερή. Ή στιγμή κρισιμότατη. Οί βάρβαροι έλεγαν στους πολιορκημένους Χριστιανούς: «Δέν θά μπορέσετε νά σωθείτε άπ' έδω, παρά μονάχα όταν γίνετε ψάρια και φύγετε από τή θάλασσα, ή πουλιά και πετάξετε στόν ούρανό!» Και ό λαός του Κυρίου μέ δάκρυα παρακαλούσε: «Κύριε έλέησον, Θεοτόκε έλέησον»!

Και τό θαύμα, πού είναι παιδί της πίστewς, ήρθε: «Ξαφνικά – μάς λέγει ή παράδοση – φοβερός άνεμοστρόβιλος, τά μέν πλοίαρια πάντα συντρίψας έβύθισε, των δ' έν αυτοίς βαρβάρων τά πώματα έξέβρασεν ή θάλασσα μπροστά στόν Ναό της Θεοτόκου τόν έν Βλαχερναίς. Από αυτό πήρε θάρρος ό λαός βγήκε έξω από τήν πόλη και καταδίωξε τούς λοιπούς, φεύγοντας έκ του φόβου. Τήν νύκταν εκείνην άφου μαζεύτηκαν όλοι στόν ναόν της Θεοτόκου, απέδωκαν σ'αυτήν ευχαριστήριον ύμνον. Όρθιοι όλην τήν νύκτα, γι' αυτό και όνομάσθη ό Ύμνος εκείνος Άκάθιστος

Ύμνος».

Ειδικά για τήν όνομασία του Άκαθίστου τό συναξάρι της ήμέρας σημειώνει: «Διά ταύτα τοίνυν άπαντα τά ύπερφυή θαυμάσια της πανάγνου Θεομήτορος, τήν παρούσαν έορτήν έορτάζομεν. Άκάθιστος δέ εΐρηται, διότι όρθοστάδην τότε πάς ό λαός κατά τήν νύκτα εκείνην, τόν Ύμνον τή του Λόγου Μητρί έμελψαν και ότι έν πάσι τοίς άλλοις οίκοις καθήσθαι έξ' έθους έχοντες, έν τοίς παρούσι της Θεομήτορος όρθοί πάντες άκροώμεθα». Τέλος αναφέρουμε ένα τροπάριο του άγίου Ίωσήφ από τόν κανόνα στην Παναγία μας μεταφρασμένο στή σημερινή γλώσσα μας. Είναι τό γ' τροπάριο από τή ζ' ώδή: «Ω Παναγία Δέσποινά μας, παρ' όλη τή ρητορική της δύναμη, ή γλώσσα μας δέν δύναται νά σε ύμνήσει έπάξια, γιατί μέ τό ν'άξιωθείς νά γεννήσεις τόν βασιλιά Χριστό, ύψώθηκες πύ ψηλά κι από τά Σεραφείμ των άγγελικών δυνάμεων.

Αυτόν, τόν βασιλιά Χριστό Θεοτόκε, σε παρακαλούμε νά ικετεύεις για μάς όλους, όσοι μέ πίστη σε προσκυνούμε, νά μάς φυλάγει και νά μάς γλιτώνει από κάθε κακό».

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, πρότυπο ὀρθοδόξου πίστεως καί κατά Θεόν βίου.

τοῦ κ. Παύλου Μουκταρούδη, Θεολόγου

Οἱ θεῖοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὄρισαν τῆ Β΄ Κυριακῇ τῶν ἁγίων Νηστειῶν τῆς ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς νά τιμᾶται ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ἀντί τῆς 14ης Νοεμβρίου, κατά τήν ὁποία ὁ Ἅγιος παρέδωσε τό πνεῦμα του στόν Θεό καί ἐντάχθηκε στόν χορό τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν.

Γιατί ὅμως ἔγινε ἡ μετάθεση αὐτή; Φαίνεται πῶς οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» καί θεολογία τους ἦταν τό βίωμά τους καί φωτίζονταν ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, πίστευαν πῶς ὁ ἅγιος Γρηγόριος μέ τήν ισόβια μετάνοιά του, τήν ταπείνωσή του, τήν ἀέναη ἐκζήτηση τοῦ Θεοῦ μέ τήν κραυγή «φώτισόν μου τό σκότος», ἀλλά καί τούς ἀγῶνες του γιά τήν ἐπικράτηση τῆς Ὄρθοδόξου Πίστεως στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἦταν ἐπίκαιρη ἡ θέση του κατά τή Β΄ Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν, πού ἦταν μία συνέχεια καί ταύτιση μέ τήν Κυριακῇ τῆς Ὄρθοδοξίας.

Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία γιά νά ἀποκαταστήσει τόν ἄνθρωπο στήν ἀρχική του κατάσταση, δηλαδή στή σχέση καί τήν ἀγάπη στόν Θεό καί τήν ὑπακοή στό θέλημά Του, πού εἶναι διάβαση ἀπό τόν θάνατο τῆς παρακοῆς στήν Ἀνάσταση καί τήν αἰώνια ζωή, τόν καλεῖ πάντοτε, ἰδιαίτερα ὅμως τῆ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή νά μετανοήσει, νά ἀλλάξει δηλαδή τρόπο ζωῆς καί νά μιμηθεῖ τήν ταπείνωση καί τήν ὑπακοή τοῦ Χριστοῦ πρός τόν Πατέρα Του, πού φθάνει «μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλ. 2,8). Ὁ Χριστός μας προτίμησε τόν θάνατο τοῦ Σταυροῦ παρά νά παραβεῖ τό θέλημα τοῦ Πατρός του. Ἔτσι κατέργησε τόν θάνατο τῆς παρακοῆς καί χάρισε στόν ἄνθρωπο τήν ἀνάσταση ἀπό τήν πώση τῆς

ἀμαρτίας καί τήν αἰώνια ζωή.

Πῶς ὅμως θά γίνει ἡ μίμηση τοῦ τρόπου ζωῆς τοῦ Χριστοῦ; Ὁ ἅγιος Γρηγόριος μᾶς καθοδηγεῖ: «Προσετάγημεν -λέγει- σταυρώσαι τήν σάρκα σὺν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις» (Γαλ. 5,24). Δηλαδή -ἐπεξηγεῖ- νά ἀπέχουμε ἀπό τίς φαῦλες ἐπιθυμίες καί πράξεις καί ἡ φυγή μας ἀπ' αὐτές νά εἶναι χωρίς ἐπιστροφή. Καί ἀντί τῶν φαύλων ἐπιθυμιῶν νά γίνουμε «ἄνδρες ἐπιθυμιῶν» τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἔγινε καί ὁ προφήτης Δανιήλ (κεφ. 9,23 καί 10,19). Νά ζοῦμε δηλαδή μέ τήν ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ καί νά προχωροῦμε μπροστά, στήν ἐπιθυμία πού ὑπάρχει νά προσθέτουμε κι ἄλλη, χωρίς νά γυρίσουμε πίσω σ' αὐτά πού ἐγκαταλείψαμε, ὅπως ἔκανε ἡ γυναίκα τοῦ Λώτ.

Χάρη στόν θεῖο ἔρωτα του «ἀνέθεσεν ἐαυτόν τῷ Κυρίῳ» καί ἐνῶ ζοῦσε μέ τούς γονεῖς καί τά ἀδελφία του στό παλάτι τοῦ Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορα, ὅπου εἶχε μεγάλο ἀξίωμα ὁ πατέρας του, ἐγκατέλειψε τά πάντα, πήγε στή Μεγίστη Λαύρα στό Ἅγιον Ὄρος καί στή συνέχεια στήν ἔρημο γιά νά ἐπιδοθεῖ στόν ἀγῶνα τῆς καθάρσεως τῶν αισθήσεων, ὥστε μέ καθαρές τίς αισθήσεις ἀπό κάθε γήινο καί φθαρτό νά δημιουργήσει τίς προϋποθέσεις γιά νά γίνει «Θεοῦ χωρητικός». Ἐφθασε στήν «ἄυλον καθαρότητα» τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, γιατί ἔφθασε στήν ἔσχατη ἀπώλεια «πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ» γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Βασιλείας Του.

Ζοῦσε διαρκῶς τόν Σταυρό καί τήν Ἀνάσταση, τό πένθος τῆς Μεγάλῃ Παρασκευῆς ἀπό τόν ἀγῶνα γιά τή νίκη καί τόν θρίαμβο κατά τῶν ἀμαρτωλῶν παθῶν, ἀλλά καί τή χαρά τῆς Ἀναστάσεως τῆς ἁγίας Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, πού τοῦ χάριζε τό Ἅγιο Πνεῦμα, τοῦ ὁποῖου ἀνεδείχθη κατοικητήριο. Στόν ἀγῶνα του κατά τῶν ἐκπροσώπων τῆς Δύσεως

Βαρλαάμ και Ἀκίνδυνου, γιά τούς ὁποίους ἡ θεολογία δέν ἦταν καρπός τῆς παρουσίας τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στόν ἄνθρωπο, ἀλλά προῖόν ἀνθρωπίνης γνώσεως καί ὑποστήριξαν ὅτι τό Θαβώρειο Φῶς ἦταν αἰσθητό γιά νά μπορέσουν οἱ τρεῖς μαθητές νά τό δοῦν, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὑποστήριξε τή θέση τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅτι οἱ κεκαθαρμένοι ἀπό τά πάθη γίνονται θεοειδείς καί μποροῦν νά δοῦν τό «ὑπέρ αἴσθησιν», Ἄκτιστο Φῶς, σύμφωνα καί μέ τά λόγια Τοῦ Κυρίου: «Μακάριοι οἱ καθαροί τῆ καρδία, ὅτι αὐτοί τόν Θεόν ὄψονται». (Ματθ. 5,8). Αὐτό ἦταν ἐμπειρία τοῦ Ἁγίου Πατρός καί ὄχι ἰσχυρισμός.

Πίστη στόν Χριστό γιά τόν Ἅγιο τῆς Χάριτος καί τοῦ Ἀκτίστου Φωτός, δέ σήμαινε μόνο μία θεωρητική πίστη στόν Τριαδικό Θεό καί στόν Σαρκωθέντα, Σταυρωθέντα καί Ταφέντα καί Ἀναστάντα Χριστόν, ἀλλά καί ἀνένδοτος ἀγώνας «μή ἀποστήναι Θεοῦ», νά μή φύγουμε ἀπό κοντά Του.

Ἡ θεολογία του ἦταν θεολογία τῆς Χάρι-

τος. Θεολόγοι δέ, κατά τόν ὀρισμό πού δίνει, εἶναι «οἱ Ἅγιοι οἱ πάσχοντες τήν ἀφαίρεσιν». Τό πάθος τῆς διαρκούς ἀφαιρέσεως τῶν παθῶν ἀπό τόν χώρο τῆς καρδίας, δίνει «τόπον» στόν Θεό γιά νά κατοικήσει σ' αὐτόν. Αὐτό τό «πάθος» πού βίωνε κάθε μέρα ὁ ἅγιος Γρηγόριος, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Δύσεως τό στεροῦνταν, γι' αὐτό ἡ θεολογία τους ἦταν νοησιαρχική καί δέ διακονοῦσε τόν ἄνθρωπο καί τή σωτηρία του. Καί ὁ ληστής μέ τή μετάνοιά του καί τήν ὁμολογία τῆς θεότητας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, «ἐν μιᾷ στιγμῇ» ἔγινε θεολόγος καί «εἶδε» τά ἀόρατα καί «ἤκουσε» τά ἀνήκουστα. Μέ τήν εὐκαιρία λοιπόν πού εἰσήλθαμε στή Μεγάλη Τεσσαρακοστή, παραθέτουμε μία ἀκόμη συμβουλή τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, πού πηγάζει ἀπό τή σοφία τῆς Χάριτος πού εἶχε: «Ὅποιος ἐπείγεται νά φθάσει πρὸς τήν ἔνωση

μέ τόν Θεόν, πρέπει νά γίνει ἀναίσθητος γιά ὅλα τά αἰσθητά καί ἀκόμη νά λησμονήσει καί τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του. Σ' αὐτόν ὁ Θεός δίνει χεῖρα βοήθειας».

Ὁ Τροπαιοφόρος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος, ὁ Ἀνίκητος Ἅγιος τῆς Ρωμοσύνης καί «Ἀκρίτας» τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ (Ἐγκωμίου σχεδιάσμα)

τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Βενεδίκτου Λοΐζου

«Ἐρχου ἐπιφάνηθι, τάχυνον φθάσον, ἡμᾶς τὴν νοσσιάν σου, ὡς ἀετός χρυσοπτέρυξ, περιθάλπων ἀεὶ, καθυπόδεξαι διεῖς τὰς πτέρυγας σου· σκιάν ὑπὸ σὴν γάρ, καλὸν ἀναπαύσθαι».

Ἐπὶ τὴν Παντοκρατορικὴν Σκέπην τοῦ Παντοκράτορος Τριαδικοῦ Θεοῦ μας καὶ ὑπὸ τὴν Σκέπην τοῦ ἀήττητου Τροπαίου, τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τῆς «Δόξης» τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου, ἡ Ἑλληνικὴ Κύπρος, ἡ Ρωμοσύνη ἅπασα καὶ ὁ ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμός, δύο χιλιάδες χρόνια τώρα! Ἡ πονεμένη Ρωμοσύνη, ἡ αἰμάσσουσα Νῆσος τῶν Ἁγίων, ἡ Γῆ αὐτὴ, «κτίσις» καὶ «κτῆμα» καὶ «κλῆρος» τῆς Μελανοφορούσης, τῆς Πικραμένης Παναγίας, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ, τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἡ Κύπρος, «Σκλάβα Ἀσκλάβωτη», ἡ πληγωμένη εἰς τὸ σῶμα ἀλλὰ ἀπελευθερὴ καὶ ἀλώβητη εἰς τὴν ψυχὴν, ἡ Κύπρος μας, ἡ ὑπὸ Θεοῦ θεσπισθεῖσα εἰς τὸν Χῶρον, εἰς τὸν Χρόνον καὶ εἰς τὴν Ἱστορίαν, νὰ διαπλῆ τὸ ἀπέραντον καὶ πολυτάραχον πέλαγος τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ἡ Ἑλληνὶς αὐτὴ Κόρη, ἡ Ρωμῖα θυγατέρα, ἡ φέρουσα τὴν πορφυράν καλύπτραν καὶ τὸ αἰμόχρουν μαφόριον τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ὁρθοδοξίας, δύο χιλιάδες χρόνια τώρα! Γῆ Ἁγίων καὶ Μαρτύρων, ἡ Κύπρος! Τόπος Μαρτύρων, Μαρτυρίου καὶ Μαρτυρίας, ἡ Κύπρος!

Ὡσάν Τροπαιοῦχος Στρατηλάτης καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρωτοστράτηγος καὶ Πρωταθλητάρχης πανένδοξος, προβάλλει ὁ κατ' ἐξοχὴν ἠγαπημένος Ἅγιος τῆς Χριστιανικῆς Ανατολῆς, τὸ ἀπροσμάχητον Τεῖχος, ὁ

Φύλαξ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ Φύλαξ καὶ πρόμαχος τῶν Ὁρθόδοξων Ρωμῶν καὶ τῆς εὐσεβείας αὐτῶν ὁ ἄριστος Προστάτης, ὁ Μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος! Προβάλλει καὶ εἰς τὴν Ἑλληνίδα Κύπρον, ὁ Ρωμῖός Ἅγιος, ὁ Ρῆγας, ὁ Κόμης, ὁ Ἀκρίτας τοῦ Ἑλληνικοῦ Νότου, ὁ Ἀνίκητος Ἅγιος Γεώργιος, δύο χιλιάδες χρόνια τώρα! Καὶ προβάλλει ὡς ἀετός χρυσοπτερός καὶ τοὺς Κυπριακοὺς αἰθέρας σελαγίζων καὶ διαπετῶν, Γεώργιος ὁ Μέγας! Καὶ ἀπλώνει τὰς πτέρυγας του τὰς μεγάλας, ὁ μέγας τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητῆς καὶ σκεπάζει καὶ περιθάλπει καὶ ἐνισχύει καὶ ἀγιάζει τὴν ἱεράν τῆς Κύπριδος Ἑλληνορθόδοξου Ἐκκλησίας Ὀλκάδα, ὁ Ἅγιος τῆς Ρωμοσύνης-ὁ ἰδικός μας «Ἀκρίτας» καὶ Ἀνίκητος Ἅγιος Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος, δύο χιλιάδες χρόνια τώρα!

*Ἄη Γιώρρη ἀφέντη μας
Κι ὁμορφε καβαλλάρη,
ἀρματωμένε μέ σπαθὶν
καὶ μέ χρυσόν κοντάριν,
ἄγγελος εἶσαι' σ τὴν θωροκάν
Κι ἄϊος' σ τὴν θεότην.
Παρακαλοῦμεν, βοήθα μας,
Ἄγιέ μας στρατιώτη,
ἀπὸ τὰ ἄγρια θερκά,
τούς δράκους τούς μεάλους...!
«Γιὰ' πέ μας, νιέ ὁμορφονιέ,
πῶς λέγουν τ' ὄνομά σου,
νὰ κάμουμέ σου χάρισμαν
πού νά' ν' τῆς ἀρεσκείας σου;»
«Γεώργιον μέ λέγουσιν,
πού τὴν Καππαδοκίαν.
Θέλετε κάμει χάρισμαν;*

*Κάμετε εκκλησίαν καί
βάλτε ζωγραφίσατε Χριστόν καί Παναΐαν.
Καί στήν δεξιάν τους τήν
μερκάν κάμετε καβαλλάρον ἀρματωμένον
μέ σπαθίν καί μέ χρυσόν κοντάριν.
Ἡ ἐκκλησία ἐφτάτρουλλη,
τ' Ἁγίου Γεωργίου, πῶρκεται
καί ἡ μνήμη του κοστρεῖς τοῦ Ἀπριλίου.»*

Ὁ μαρτυρικός Ἑλληνικός Κυπριακός Λαός, πού μέ τήν γενναιοψυχον ἀντίστασιν καί τήν ἡρωϊκὴν αὐτοθυσίαν του ὑψώνει, θεριεύει καί γιγαντώνει τόν ἀθάνατον βωμόν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας ποτίζοντάς τον μέ τό αἷμα του, ἀντιμάχεται, αἰῶνες τώρα, «μέ τά ἄγρια θερκά, τούς δράκους τούς μέλους», μέ τούς ἀνίερους κατακτητάς ἀλλά καί μέ «τούς ἐμπόρους τῶν ἐθνῶν» πού, σύμφωνα μέ τά ὑλικά συμφέροντά τους προσπαθοῦν λυσσωδῶς, μέ σαθρούς ισχυρισμούς καί μέ ἐπαίσχυντα «σχέδια» νά ἐπιβάλουν ἀπαραδέκτους ἠθικῶς συμβιβασμούς καί νά διαμελίσουν τήν ἀπό τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν Ἑλληνικότατη αὐτή γῆ μας μέ τόν πανάρχαιον καί εὐκλεῆ Ἑλληνοχριστιανικόν πολιτισμόν της. Ὅμως τό κύμα τῆς ἀγανάκτησης πού πνίγει τήν ἀδάμαστον Ἑλληνικήν ψυχὴν τῆς Κύπρου ξεχειλίζει καί γίνεται «ὀργή Θεοῦ».

Ὁ ἀδούλωτος Κυπριακός Ἑλληνισμός, προβάλλει καί προτάσσει - ἀσπίδα, θωράκισμα καί δόρυ - τόν ἰδικόν του Ἅην Γιώρκην, τόν ἰδικό του Ἀκρίταν καί Ἀνίκητον Ἅγιον καί τοῦτον, Δρακοντοκτόνον!

Οἱ Ὁρθόδοξοι Ρωμοί τῆς μαρτυρικῆς καί «γλυκειᾶς» χώρας Κύπρου, θά πρέπει ἐκ παραλλήλου νά διερωτηθοῦμε, ἐάν ὄντως καί ὄντας ἀπόγονοι Ἁγίων καί Μαρτύρων, δίδουμε τό «μαρτυρικόν» καί τήν «καλλίστην μαρτυρίαν», ὅπως τήν θέλει ὁ Ἀθλοθέτης Χριστός καί, ἐάν πραγματικά «ἔχουμε τιμήσει ἢ θά τιμήσωμεν» τούς Μάρτυρας, ὅπως λέγει ὁ γρήγορος νοῦς τῆς Θεολογίας Γρηγόριος. Πραγματικῶς θά λάβωμε τόν μισθόν ἀπό τόν θειότατον Γεώργιον, ὅπως μάς βεβαιώνει ὁ χρυσοῦς τῆς Ἐκκλησίας ρήτωρ Ἰωάννης λέγων: «ὅποιος δέχεται Μάρτυρα εἰς τό ὄνομα Μάρτυρος, θά λάβῃ μισθόν Μάρτυρος. Καί ὑποδοχὴ Μάρτυρος, εἶναι τό νά ἔλθῃ κάποιος

εἰς τῆς μνήμης του τήν ἱεράν σύναξιν, τό νά καταστῆ τῆς διηγῆσεως τῶν ἄθλων κοινωνός, τό νά θαυμάσῃ τά ὅσα ἐπιτελέσθησαν, τό νά ζηλεύσῃ τοῦ «Μάρτυρος τήν ἀρετήν», τό νά διηγηθῆ εἰς ἄλλους τὰς ἐκείνου ἀνδραγαθίας. Τέτοιου εἶδους εἶναι ἡ τῶν Μαρτύρων φιλοξενία. Μέ αὐτόν τόν τρόπον κάποιος τοῦς ὑποδέχεται».

Ἀπό τοῦς ἀπόκρημνους καί αἰματοβαμμένους βράχους καί ἀπό τά ἀειθαλή καί εὐώδη δάση τοῦ ἡρωϊκοῦ Πενταδακτύλου, ἀπό τά βαθύσκια ὑψώματα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κυρηναίας, καί ἀπό τά ἱερώτατα ἐρείπια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῶν «ΕΛΛΗΝΩΝ» τῆς Ἄμμοχώστου, πού ὀμλοῦν καί κηρύττουν μέ τήν εὐλαλον σιωπὴν των, μέχρι καί τά ἡγιασμένα βουνά τῆς «Ἀκαμαντίδος χώρας», τοῦ Λωρόβουνου καί τῆς ἡρωϊκῆς Τηλλυρίας καί ἀπό τό ἱερό βῆμα τοῦ Ἅη Γιώργη τοῦ Ρηγάτη τῆς θαλλερῆς Μόρφου, μαζί καί μέ τοῦς φλοίσβους πού μεταφέρουν τῆς «Ἀχαιῶν Ἀκτῆς» τά μυροβόλα κύματα, μιά μυριόστομος ἱεσσία, μιά ἔμπονος καί διάπυρος προσευχὴ ἀναβλύζει ὡσάν ἀπό τά ἔγκατα τῆς Κύπριδος καί Ἑλληνίδος Γῆς, ὡσάν ἀπό τὰς ρίζας τῶν καρδιῶν τῶν Ρωμῶν Ὁρθοδόξων τῆς Κύπρου - ἐδῶ καί δύο χιλιάδες χρόνια - πρὸς τόν Ἀνίκητον καί Τροπαιοφόρον Ἅγιόν των :

« Ἅγιε Μεγαλομάρτυς καί Μονομάχε καί Τροπαιοφόρε τοῦ Χριστοῦ Γεώργιε, πάμφωτε ἤλιε τῶν Μαρτύρων, πρωτοκορυφαίε καί ταξίαρχε τῶν Ἀθλητῶν, κοσμήτωρ ὄλων τῶν Ἁγίων, ἐσύ ὁ στολισμός τῆς Ἐκκλησίας, τό γλυκύτατον πρᾶγμα καί ὄνομα ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων, δεόμεθά σου καί σέ παρακαλοῦμε, εἰς τήν μέν παρούσαν ζωὴν λύτρωσέ μας ἀπό κάθε ψυχικὴν καί σωματικὴν βλάβην τῶν ὁρατῶν καί ἀορατῶν ἐχθρῶν, εἰς τήν μέλλουσαν δέ ἀξιώσέ μας, μέ τίς πρεσβεῖες σου, νά ἀποκτήσωμεν τήν σωτηρίαν πού ποθοῦμεν καί τήν ἀτελεύτητη μακαριότητα. Εἶθε αὐτὴν νά ἀποκτήσωμεν ὅλοι, μέ τήν Χάριν καί τήν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰς Αὐτόν ἀνήκει ἡ δοξολογία καί ἡ λατρεία καί τό κράτος, μαζί καί εἰς τόν Πατέρα καί εἰς τό Ἅγιον Πνεῦμα, εἰς τοῦς αἰῶνες. Ἀμήν!»

Ἡ εἰκόνα τῆς ἔγερσης τοῦ Ἁγίου Λαζάρου

τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Λαζάρου Γεωργίου

“Τὴν κοινήν Ἀνάστασιν, πρό τοῦ σοῦ Πάθους ποστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τόν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός· ὅθεν καί ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.”

Μέ αὐτά τά λόγια ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία δοξολογεῖ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἁγίου Λαζάρου, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἀποκαλύπτει τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ἐορτῆς, πού εἶναι ἡ προτύπωση τῆς κοινῆς ἀναστάσεως ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὸ εἰκονογραφικὸ θέμα τῆς Ἐγερσης τοῦ ἁγίου Λαζάρου εἶναι παρμένο ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ διήγηση (Ἰω. 11, 1-44) καὶ ἡ εἰκόνα παριστάνει τὰ ἐξῆς ἱστορικὰ στοιχεῖα: Φαίνεται στὸ βάθος ὁ τάφος μὲ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀφαιροῦν τὴν πλάκα, ὁ Λάζαρος ὄρθιος τυλιγμένος μὲ τὰ σάβανα, κάποιος νὰ κρατᾷ τὴ μύτη του ἐξαιτίας τῆς δυσσομίας τοῦ νεκροῦ, ἄλλος νὰ σηκώνει τὴ βαρὴ πλάκα, ὁ ἔκθαμβος λαός, οἱ μαθητές, οἱ δύο ἀδελφές Μάρθα καὶ Μαρία νὰ προσκυνοῦν καὶ νὰ φιλοῦν τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, καὶ τέλος ὁ Ἰησοῦς ὡς κυρίαρχο πρόσωπο καὶ ὡς Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, νὰ ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ νὰ προστάζει τό: “Λάζαρε, δεῦρο ἔξω”.

Ἄξια προσοχῆς εἶναι ἡ στάση τοῦ ἁγίου Λαζάρου, πού δέν εἶναι μιὰ παθητικὴ στάση. Τὸν βλέπουμε νὰ σκύβει τὸ κεφάλι πρὸς τὸν Κύριο καταδεικνύοντας ἔτσι τὴν ὑπακοή του ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τοῦ φθαρτοῦ σώματός του πρὸς τὸν δημιουργό Του.

Στὶς ἀρχαιότερες εἰκόνες τοῦ ἁγίου Λαζάρου καὶ εἰδικότερα στὴν παράστασή του ὡς Ἐπισκόπου (Τοιχογραφία Λαγουδερών ἔτος

1192), ἔχει μιὰ θλιμμένη ἔκφραση, ἓνα ἀσκητικό καὶ ρυτιδωμένο πρόσωπο χωρὶς γένια καὶ μαλλιά. Ἡ λαϊκὴ παράδοση πιστεύει ὅτι ὁ ἅγιος Λάζαρος, ὡς τετραήμερος νεκρός, εἶχε χάσει γένια καὶ μαλλιά μέσα στὸν τάφο. Οἱ ἴδιες παραδόσεις τὸν θέλουν σκυθρωπὸ καὶ ἀγέλαστο μετὰ τὴν ἀνάστασή του, πράγμα πού ὀφειλόταν στὰ ὅσα εἶχε δεῖ κατὰ τὴν τετραήμερη παραμονή του στὸν Ἄδη.

Ἡ θεολογικὴ σημασία τῆς εἰκονογραφικῆς σύνθεσης τῆς εἰκόνας τοῦ ἁγίου Λαζάρου εἶναι πολὺ σημαντικὴ, διότι φανερώνει τὴν ἀνεκτίμητη ἀξία καὶ τὴ μοναδικότητα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀλλὰ καὶ τὴν πίστη μας στὸ δόγμα τῆς ἀναστάσεως τῶν σωμάτων. Ὅπως ὁ Χριστὸς ἀναγνωρίσθηκε ἀπὸ τοὺς μαθητές του ἐμφανιζόμενος μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του διατηρώντας ἐπάνω Του τὰ στίγματα τοῦ Πάθους, ἔτσι καὶ ὁ Λάζαρος φέρει τὰ σημάδια τοῦ θανάτου καὶ δίδει τὴν ἀδιάψευστη μαρτυρία τοῦ θαύματος τῆς Ἀναστάσεως.

«Καταδικασμένοι» νά είναι Ἀθάνατοι

τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς

Οἱ ἄνθρωποι κατεδίκασαν τόν Θεόν εἰς θάνατον· ὁ Θεός ὅμως διά τῆς ἀναστάσεώς Του “καταδικάζει” τούς ἀνθρώπους εἰς ἀθανασίαν. Διά τά κτυπήματα τούς ἀνταποδίδει τούς ἐναγκαλισμούς· διά τās ὕβρεις τās εὐλογίας· διά τόν θάνατον τήν ἀθανασίαν. Ποτέ δέν ἔδειξαν οἱ ἄνθρωποι τόσον μῖσος πρός τόν Θεόν, ὅσον ὅταν Τόν ἐσταύρωσαν· καί ποτέ δέν ἔδειξε ὁ Θεός τόσην ἀγάπην πρός τούς ἀνθρώπους, ὅσην ὅταν ἀνέστη. Οἱ ἄνθρωποι ἤθελαν νά καταστήσουν τόν Θεόν θνητόν, ἀλλ’ ὁ Θεός διά τῆς ἀναστάσεώς Του κατέστησε τούς ἀνθρώπους ἀθανάτους. Ἀνέστη ὁ σταυρωθεῖς Θεός καί ἀπέκτεινε τόν θάνατον. Ὁ θάνατος οὐκ ἔστι πλέον. Ἡ ἀθανασία κατέκλυσε τόν ἄνθρωπον καί ὅλους τούς κόσμους του.

Μέχρι τῆς ἀναστάσεώς Του ὁ Κύριος ἐδίδασκε περί τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἀλλά μέ τήν ἀνάστασίν Του ἔδειξε ὅτι ὁ Ἴδιος ὄντως εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή. Μέχρι τῆς ἀναστάσεώς Του ἐδίδασκε περί τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ἀλλά μέ τήν ἀνάστασίν Του ἔδειξε ὅτι ὁ Ἴδιος εἶναι πράγματι ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. Μέχρι τῆς ἀναστάσεώς Του ἐδίδασκεν ὅτι ἡ πίστις εἰς Αὐτόν μεταφέρει ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν, ἀλλά μέ τήν ἀνάστασίν Του ἔδειξε ὅτι ὁ Ἴδιος ἐνίκησε τόν θάνατον καί ἐξησφάλισε τοιουτοτρόπως εἰς τούς τεθνατωμένους ἀνθρώπους τήν μετάβασιν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ἀνάστασιν. Ναί, ναί, ναί: ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν ἀνάστασίν Του ἔδειξε καί ἀπέδειξε ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός, ὁ μόνος ἀληθινός Θεάνθρωπος εἰς ὅλους τούς ἀνθρωπίνους κόσμους.

Καί κάτι ἀκόμη: ἄνευ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου δέν δύναται νά ἐξηγηθῆ, οὔτε ἡ

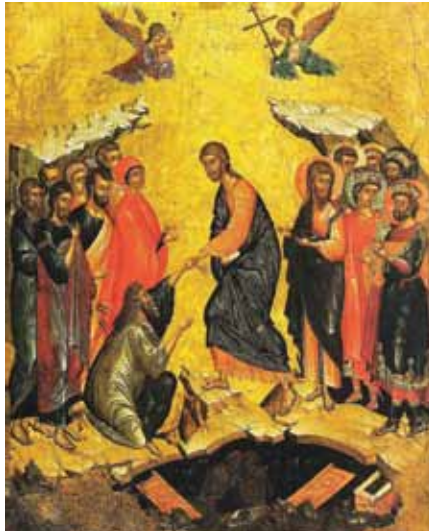
ἀποστολικότης τῶν Ἀποστόλων, οὔτε τό μαρτύριον τῶν Μαρτύρων, οὔτε ἡ ὁμολογία τῶν Ὁμολογητῶν, οὔτε ἡ ἀγιότης τῶν Ἁγίων, οὔτε ἡ ἀσκητικότης τῶν Ἀσκητῶν, οὔτε ἡ θαυματουργικότης τῶν Θαυματουργῶν, οὔτε ἡ πίστις τῶν πιστευόντων, οὔτε ἡ ἀγάπη τῶν ἀγαπώντων, οὔτε ἡ ἐλπίς τῶν ἐλπίζόντων, οὔτε ἡ νηστεία τῶν νηστευόντων, οὔτε ἡ προσευχή τῶν προσευχομένων, οὔτε ἡ πραότης τῶν πράων, οὔτε ἡ μετάνοια τῶν μετανοούντων, οὔτε ἡ εὐσπλαγχνία τῶν εὐσπλάγγων, οὔτε οἰαδήποτε χριστιανική ἀρετή ἢ ἄσκησις.

Ὅλα αὐτά εἶναι λοιπόν ἀληθινά καί πραγματικά καί δι’ ἐμέ καί διά σέ καί διά κάθε ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν. Διότι ὁ θαυμαστός καί γλυκύτατος Κύριος Ἰησοῦς, ὁ Ἀναστάς Θεάνθρωπος, εἶναι ἡ μόνη Ὑπαρξις ὑπό τόν οὐρανόν μέ τήν ὁποίαν δύναται ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ στήν γῆν νά νικήσῃ καί τόν θάνατον καί τήν ἀμαρτίαν καί τόν διάβολον, καί νά καταστή μακάριος καί ἀθάνατος, συμμετοχος εἰς τήν Αἰώνιαν Βασιλείαν τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ... Διά

τοῦτο, διά τήν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν ὁ Ἀναστάς Κύριος εἶναι τά πάντα ἐν πᾶσιν εἰς ὅλους τούς κόσμους: ὅ,τι τό Ὠραῖον, τό Καλόν, τό Ἀληθές, τό Προσφιλές, τό Χαρμόσυνον, τό Θεῖον, τό Σοφόν, τό Αἰώνιον. Αὐτός εἶναι ὅλη ἡ Ἀγάπη μας, ὅλη ἡ Ἀλήθειά μας, ὅλη ἡ Χαρά μας, ὅλον τό Ἀγαθόν μας, ὅλη ἡ Ζωή μας, ἡ Αἰωνία Ζωή εἰς ὅλας τās θείας αἰωνιότητας καί ἀπεραντοσύνας.

Διά τοῦτο καί πάλιν καί πολλάκις, καί ἀναρίθμητες φορές: **Χριστός Ἀνέστη!**

*ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίον
τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς,
«Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος»*

Ίστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λεμεσοῦ

τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σωφρόνιου Μιχαηλίδη

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΕΛΕΗΜΩΝ

Ὁ ἐξ Ἀμαθοῦντος, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας
(610-619 μ.Χ)

Αναμφίβολα, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλε-
ήμων,

ἀποτε-
λεῖ τό πὸ μέγα-
λο καύχημα τῆς
Ἐκκλησίας τῆς
Λεμεσοῦ. Ἄν καὶ
δέν ἀρχιεράτευ-
σε σέ καμμιά ἀπό
τίς τρεῖς προκα-
τόχους πόλεις, ἐν
τούτοις ἡ Ἐκκλη-
σία τῆς Λεμεσοῦ
δικαιούται νά
σεμνύνεται γι'
αὐτόν, γιατί γεν-
νήθηκε στήν Ἀμα-
θοῦντα καὶ τελι-
κά, τελείωσε τὸν
βίο του σ' αὐτήν
καὶ τάφηκε σ'
αὐτήν.

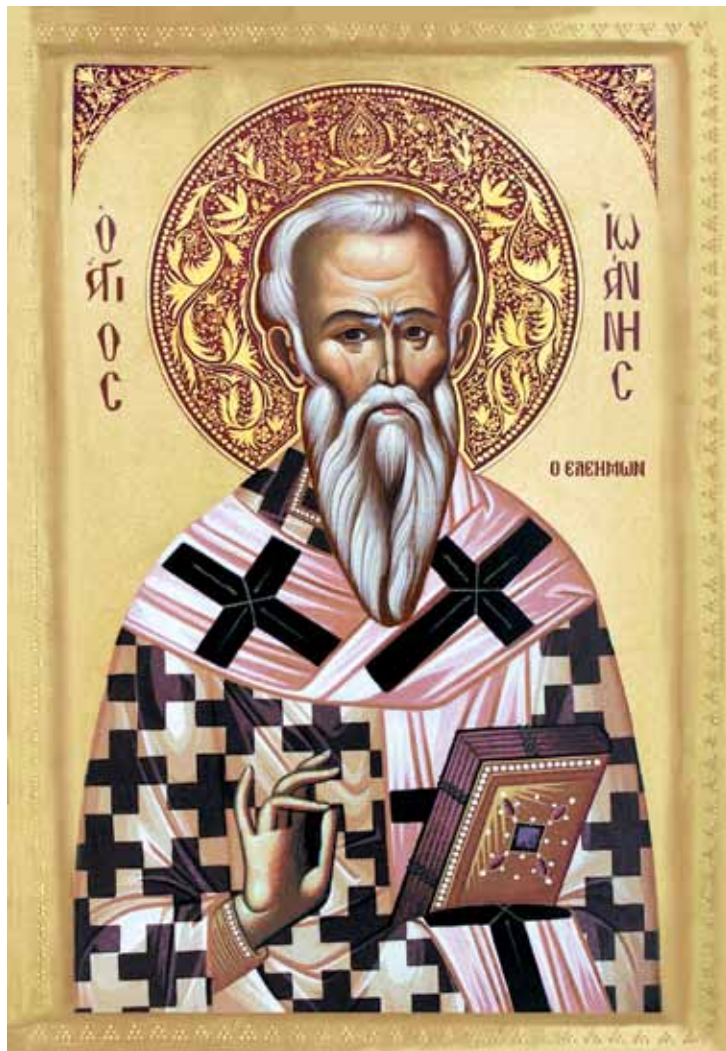
Ὁ Ἰωάννης γεν-
νήθηκε ἀπὸ ἐνα-
ρέτους καὶ εὐγε-
νεῖς γονεῖς: «λίαν
περιφανεῖς τό γέ-
νος καὶ τό κλέος
λαμπροί», σημει-
ώνει ὁ βιογράφος
του, Νεαπόλεως Λεόντιος. Ὁ πατέρας του
Ἐπιφάνιος ἦταν ἑπαρχος στήν Κύπρο, συνε-
τός καὶ ἀγαπητός στόν λαό. Ὁ Ἰωάννης ἔτυ-
χε ἐπιμελημένης ἀνατροφῆς καὶ μόρφωσης.
Ἄν καὶ ποθοῦσε νά ἀφιερωθῆ στόν Θεό, ὑπε-

χώρησε στήν ἐπιθυμία τῶν γονέων του καὶ
νυμφεύθηκε. Σέ κάποια ἐποχή ὅμως ἔχασε, σέ
μικρό διάστημα, καὶ τή σύζυγο καὶ τὰ παιδιά
του, πού πέθαναν ὅλα. Ἀπὸ τότε ἀφοσιώθη-
κε ὀλοκληρωτικά στόν Θεό: «Ἀπερισπάτως
προσῆδρευε τῷ Θεῷ καὶ πρὸς τῆ τοῦ Χρι-
στοῦ θύρα διά παντός ἔκρουε...», «πάσι πά-

ντα γινόμενος...
καὶ μή σκοπῶν τό
συμφέρον ἑαυτοῦ
μόνον ἀλλά τό
τῶν πολλῶν, ὅπως
εὐοδωθῶσιν». Ἀκόμη, σύμφωνα
μέ τόν βιογράφο
του, «ἐγεγόνει
πανταχοῦ περι-
βόητος ἅμα καὶ
περιπόθητος, οὐκ
ἀρχομένοις μό-
νον καὶ ιδιώταις,
ἀλλά καὶ αὐτοῖς
τοῖς βασιλεῦσι
καὶ μεγιστάσι καὶ
ἄρχουσι».

Λόγω τῆς φήμης
αὐτῆς πού ἀπέ-
κτησε, ὅταν τό
609 μ.Χ. χήρευσε
ὁ Πατριαρχικός
θρόνος Ἀλεξαν-
δρείας, ὁ λαός της
μέ ἐπικεφαλῆς τόν
ἑπαρχο Αἰγύπτου
Νικήτα, ζήτησαν
(τό 610) ἀπὸ τόν

νέο αὐτοκράτορα Ἡράκλειο (610 - 641), νά
στείλει τόν Ἰωάννη γιά Πατριάρχη. Ὁ Ἰω-
άννης, παρά τήν ἐπίμονη ἄρνησή του, τελικά
ἐκάμφθη. «Τότε ὡσπερ ποιμὴν ἀληθινός καὶ
οὐ μισθωτός μετὰ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ποιμνί-

ου καί τῶν συνελθόντων ὁσίων ἀνδρῶν ἐπισκόπων ἐπί τήν ἀγίαν ἐκκλησίαν πορευθεῖς, ἐνθρονίζεται ψήφῳ θείᾳ».

Ὡς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ὁ Ἰωάννης ἄφησε ἐποχή γιά τή φιλανθρωπική του δράση καί τήν ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς καί πάσχοντας. «Νεῖλος τις ἦν ἕτερος δαψιλῆι τῷ ρεύματι τῆς ἐλεημοσύνης, οὐ τήν Αἴγυπτον ὡς ἐκεῖνος ἄρδων μόνην, ἀλλά καί αὐτήν τήν σύμπασαν, ὡς εἰπεῖν, περιορέων. Τίς γάρ τῶν ἀπανταχόθεν ἐπιδημούντων, βίου σπανίζων καί αὐτῷ προσελθόν, στυγνῷ προσώπῳ, κεναῖς ἐπανήλθε χερσί καί οὐχί πλουσίας ἀπῆλαυσε τῆς χρηστότητος, μάλλον δέ τίνα τῶν ἐνδεῶς ἔχόντων ὅπου ποτ' ἂν καί γῆς ὑπῆρχε μαθῶν, οὐκ αὐτάρκη τά πρὸς τήν χρείαν αὐτῷ παρέσχε;».

Ἰδρυσε ξενοδοχεῖα, πτωχοτροφεία, πανδοχεῖα, νοσοκομεῖα, «λοχοκομεῖα» (=μαιευτήρια) κ.ἄ. στά ὅποια οἱ ἔχοντες ἀνάγκη ἐξυπηρε-

τοῦντο δωρεάν. «Καθάπερ τινι λιμένι περιστατούμενοι». Δημιούργησε, ἀκόμη, στόλο ἀπό δεκατρία πλοῖα, τά ὅποια ἔθεσε στή διάθεση τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. Τό 614 περιέθαλψε χιλιάδες πρόσφυγες πού ἐγκατέλειπαν τήν Παλαιστίνη λόγῳ εἰσβολῆς ἐκεῖ τῶν Περσῶν.

Τόν Ἰούνιο τοῦ 619 ὁ ἅγιος Πατριάρχης ἀναγκάστηκε νά προσφυγοποιηθῆ ὁ ἴδιος ὕστερα ἀπό τήν εἰσβολή τῶν Περσῶν στήν Αἴγυπτο. Μαζί μέ τόν ἐπαρχο Νικήτα ἔφυγαν μέ προορισμό τήν Κωνσταντινούπολη. Ὑστερα ἀπό δυνατή τρικυμία ἀποβιβάστηκαν στή Ρόδο. Ἀπό ἐκεῖ, ὕστερα ἀπό σχετικό ὄραμα γιά τό ἐπικείμενο τέλος του, ἔπλευσε πρὸς τήν Κύπρο, στήν πατρίδα του Ἀμαθοῦντα, ὅπου «ὁ

μεγαλέμπορος οἰκονόμος τῆς χάριτος..., ὁ τῆς ταπεινοφροσύνης δόκιμος ἐργάτης..., ὁ πάνσοφος τῶν ψυχῶν ἰατρός..., ὁ συμπαθέστατος πάντων προνοητής..., ὁ πολὺς ἐν χρηστότητι χριστομιμήτῳ» Πατριάρχης, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ στίς 11 Νοεμβρίου τοῦ 619. Τό ἱερό σκήνος του τάφηκε στόν ἱερό ναό τοῦ Ἁγίου Τύχωνος στήν Ἀμαθοῦντα, παρουσία πλῆθους πιστῶν. Πολλά θαύματα ἐγίναν ἀπό τόν Ἅγιο ὄχι μόνο ὅταν ἦταν στή ζωὴ ἀλλά καί μετὰ θάνατον. Κατά τή Φραγκοκρατία τό λείψανό του μεταφέρθηκε στή Βενετία. Σήμερα εἶναι ἄγνωστο ποῦ βρῖσκεται.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων ὑπῆρξεν ὄντως

μέγας καί ἀξιοθαύμαστος.

Ὅπως χαρακτηριστικά γράφει ὁ βιογράφος του Νεαπόλεως Λεόντιος: «Ἰωάννης ὁ μέγας Θεοῦ θεράπων καί πιστός ἀρχιερεὺς, ὁ τῆς ἐλεημοσύνης ἐπώνυμος, ὅς ἐξ ὑπερβαλλούσης χριστομιμήτου χρηστότητος

ἐξαιρετον εἴληφε ταύτην τήν μεγαλόνυμον προσηγορίαν... ὑπῆρχεν ἐν παντί πάντοτε πᾶσιν ἐπέραστος, νουθετῶν, παρακαλῶν, συνιστῶν, εἰρηνοποιῶν, εὐεργετῶν, συμβιβάζων καί πρὸς πᾶν εἶδος ἀκροτάτης ἀρετῆς τήν σπουδήν διά παντός ἐπιμελῶς ἐπιδεικνύμενος».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, καί ὁ ἅγιος Τύχων, Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος, ἀποτελοῦν μπορεῖ νά πεῖ κανεῖς, τοὺς πολιούχους Ἁγίους τῆς Λεμεσοῦ. Ἐνας μέγας ναός στή Λεμεσό τιμᾷ τή μνήμη τοῦ πρώτου, κι ἓνα χωριό κοντά στήν Ἀμαθοῦντα τιμᾷ τή μνήμη τοῦ δευτέρου.

Οι έορτασμοί τῶν ἔθνικῶν ἐπετείων σήμερα, κι ἐμεῖς

τοῦ κ. Θεόδωρου Α. Ἀντωνιάδη, Φιλολόγου

Κάθε Μάρτη καί Ἀπρίλη οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου τιμοῦμε μέ κάθε λαμπρότητα τίς ἐθνικές ἐπετείες τῆς 25ης Μαρτίου 1821 καί τῆς 1ης Ἀπριλίου 1955, πού εἶναι δυό φωτεινά ὁρόσημα, ἡ πρώτη τῆς Ἐθνικῆς Ἱστορίας καί ἡ δεύτερη τῆς Ἱστορίας τῆς ιδιαίτερῆς μας πατρίδας. Γιατί λοιπόν, κάθε χρόνο ἀποδίδουμε τιμή σ' αὐτές καί ἄλλες ἐθνικές ἐπετείες;

Κάθε ἐθνική γιορτή εἶναι πρῶτα ἀπ' ὅλα μνήμη προσώπων καί γεγονότων, εἶναι ἓνα χρονικό ση-

μεῖο ἀναφορᾶς μέ σημασία. Ἀνατρέχουμε στό παρελθόν, ἀνασύρομε ἀπό τή λήθη καί ἀνακαλύπτουμε ξανά τήν Ἱστορία μας, τή δόξα τῶν προγόνων μας, μελετοῦμε προσεκτικά τούς ἀγῶνες καί τίς θυσίες τους γιά ἰδέες καί ἀξίες ἀνώτερες, πού θεμελίωσαν τήν κρατική μας ὄντοτητα καί ὑπόσταση, πού καθόρισαν ἀποφασιστικά τήν πορεία μας μέσα στόν χρόνο καί τό ἱστορικό γίνεσθαι τοῦ σήμερα καί τοῦ αὔριο.

Οἱ κορυφαίες στιγμές τῆς νεότερης καί παλαιότερης Ἱστορίας μας, πού ἀνακαλοῦμε στή μνήμη μας μέ τούς ἐορτασμούς τῶν ἐθνικῶν ἐπετείων, στέλλουν τά δικά τους μηνύματα

κι ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι ἀποδέκτες τους, ἔχομε τήν εὐκαιρία, ἔστω καί γιά λίγες στιγμές, νά θυμηθοῦμε τό χρέος μας πρὸς ἐκείνους πού ἀψηφώντας τόν θάνατο, μέ θυσία τῆς ζωῆς τους, χάρισαν σέ μᾶς τήν ἐλευθερία, τό δικαίωμα νά ὑπάρχουμε ὡς λαός, ὡς ἔθνος, νά δημιουργοῦμε καί μέ περηφάνια νά λέμε ὅτι «πολλῶ κάρρονες ἐκείνων ἐσόμεθα». Μπροστά μας ὀρθώνονται οἱ ἀνώνυμοι καί ἐπόνυμοι ἀγωνιστές καί πρωτεργάτες, τά πρότυπα ζωῆς πρὸς μίμηση, ἀποκαλύπτοντας πράξεις

καί ἐνέργειες ἀγνοῦ πατριωτισμοῦ, ἀνιδιοτελοῦς προσφορᾶς, ἄφθαστου ἡρωισμοῦ καί αὐτοθυσίας ὑπέρ βωμῶν καί ἐστιῶν, ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος. Μέ ὄπλο τῆ βαθιά πίστη στόν Θεό, μέ ὑψηλό αἶσθημα εὐθύνης καί μέ αὐστηρή προσήλωση στήν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας, ὅλες ἐκείνες οἱ στρατιές τῶν ἐθνομαρτύρων μέ τό γενναῖο φρόνημα καί τήν ἐθελούσια προσφορά τους, καθαγίασαν μέ τό αἷμα τους τό ἑλληνικό χῶμα καί ὕψωσαν τίς ἐπιτύμβιες στήλες καί τά μνημεῖα τῆς ἀρετῆς τους, πού εὐλαβικά προσκυνοῦμε καί στεφανώνουμε κατά τίς ἐθνικές ἐπετείες. Σέ δύσκολες ὥρες, ὅπως αὐτές πού διέρχεται σή-

μερα ή ήμικατεχόμενη πατρίδα μας, οί έπετει-
ακοί έορτασμοί προβάλλουν τίς προγονικές
άρετές, καταυγάζουν μέ υπέρλαμπρο φώς
τίς ψυχές μας, θωρακίζουν τήν άποφασιστι-
κότητά μας και ένισχύουν τό άγωνιστικό μας
φρόνημα, γιά νά άνατρέψομε τά τετελεσμένα
τής τούρκικης εισβολής και κατοχής και νά
άποτρέψομε λύση στό έθνικό μας θέμα πού
άπεργάζεται τόν έθνικό μας άφανισμό. Προ-
κύπτει έπομένως γιά όλους μας ή ιερή υπο-
χρέωση νά διαφυλάξομε και νά ένισχύσομε
όσα άποκτήθηκαν μέ θυσίες και ποτέ νά μήν
καταδεχτούμε νά υποσκάψομε τό έργο και
τήν προσφορά εκείνων, πού μέ τούς άγώνες
τους χάρισαν τιμή και δόξα, άξιοπρέπεια και
περηφάνια

στό Γένος
μας. Οί
άποδιδό-
μενες τιμές
δέν είναι
μόνο ή
όφειλή μας
πρός τούς
ήρωες και
τούς μάρ-
τυρες τών
έθνικών
άγώνων.
Είναι και
ή εκφρα-
ση του σε-
βασμού

πρός τίς σεπτές
και άγιες μορφές

τους, ή αιώνια άκόμη ευγνωμοσύνη προς τίς
γενιές εκείνες, πού σήκωσαν τά λάβαρα της
έπανάστασης ή της αντίστασης έναντίον τών
κατακτητών ή τών σφετεριστών της έξουσί-
ας, πού παραβίαζαν κάθε αρχή δικαίου και
ήθικης. Λαοί πού λησμονούν τήν Ιστορία και
τήν Παράδοσή τους, πού αφήνονται στους
ήχους τών σύγχρονων σειρήνων του διεθني-
σμού και του κοσμοπολιτισμού χωρίς έγρη-
γορη και άντιστάσεις, άπεργάζονται από μό-
νοι τους αυτοκαταστροφή ή άφομοίωση από
άλλους. Έμεις, στό απόμακρο φυλάκιο του
Έλληνισμού πού βρεθήκαμε, ισχυροποιώντας

τούς άκατάλυτους δεσμούς μας μέ τήν έθني-
κή παρακαταθήκη της μακρόχρονης πορείας
άπό τά μυθικά χρόνια μέχρι σήμερα, τροφο-
δοτούμε τήν ύπαρξή μας μέ τίς ίδιες άξίες και
τά ιδανικά, πού συνέβαλαν ώστε νά ύψωθούν
τά τρόπαια της άρετής στά όποια υποκλινό-
μαστε. Μέ τούς έορτασμούς, τίς πανηγυρικές
δοξολογίες, τίς παρελάσεις, τίς όμιλίες, τά
προσκλητήρια πεσόντων, τίς άναπαραστά-
σεις, άναβαπτιζόμαστε στην κολυμβήθρα της
έθνικης Ιστορίας, συνδέομε τό παρόν και τό
μέλλον μας μέ τό ένδοξο παρελθόν, άντλούμε
τά ανάλογα διδάγματα γιά νά άποφύγομε ή
νά έπαναλάβομε λάθη και σφάλματα, πού
είχαν τραγικές συνέπειες γιά τήν έθνική μας

πορεία.

Ποιά λοι-
πόν τά
βαθύτε-
ρα μηνύ-
ματα πού
στέλλουν,
σέ μάς
προπά-
ντων τούς
Έλληνες
της Κύ-
πρου, οί
έθνικές
έπέτειοι;
Νά προ-
ασπίσομε
πρώτα και
νά διαφυλάξο-
με πάση θυσία

Ο Άχυρώνας του Λιοπετρίου

στόν τόπο μας τήν Έλληνική και Όρθόδοξη
Χριστιανική μας ταυτότητα. Κατά δεύτερο
λόγο νά γκρεμίσομε τά διάφορα τείχη πού
όρθώσαμε μεταξύ μας, πού διχάζουν τόν
λαό μας και προκαλούν τή διχόνοια και τήν
άντιπαράθεση. Νά καλλιεργήσομε τέλος και
νά οικόδομήσομε άνάμεσά μας τήν άμοιβαία
έμπιστοσύνη και άλληλεγγύη. Σ' ένα άρραγές
μέτωπο όμοψυχίας και ένότητας οί άνιέροι
σχεδιασμοί, οί σκευωρίες και οί έπιβουλές
των έχθρών της πατρίδας μας θά ματαιωθούν
και τό δίκαιο και ή έλευθερία θά θριαμβεύ-
σουν.

Ἡ δοκιμασία τοῦ γέροντος Ἐφραίμ τοῦ Βατοπαιδινού

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπαιδίου Ἀρχιμ. Ἐφραίμ, ἐνῶ «οὐδέν ἐποίησεν», ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νά κρατεῖται στίς φυλακές Κορυδαλλοῦ στήν Ἀθήνα, «ὡς ἐπκίνδυνο πρόσωπο πού ἔχει ροπή πρός τό ἔγκλημα». Ὁ εὐσεβής λαός πού γνωρίζει τήν προσωπικότητα, τήν πνευματικότητα, τό ἦθος ἀλλά καί τό ἔργο τοῦ Γέροντα Ἐφραίμ, αἰσθάνεται βαθιά θλίψη γιά τήν ἀδικία, πού γίνεται σέ βάρος του γιά ἀλλότριους σκοπούς καί προσεύχεται στόν δίκαιο κριτή Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, νά τόν ἐνισχύει στή μεγάλη δοκιμασία πού διέρχεται. Δημοσιεύουμε στή σελίδα αὐτή μερικά ἀποσπάσματα ἀπό τήν ὁμιλία, πού ἀπήλυθε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἀθανάσιος, στό πλῆθος πού ἀυθόρμητα συγκεντρώθηκε στίς 28/12/2011 ἔξω ἀπό τήν Ἑλληνική Πρεσβεία στή Λευκωσία, γιά νά διαμαρτυρηθεῖ γιά τή χωρίς αἰτία ἄδικη κράτησή του.

Ψάλλαμε, ἀδελφοί μου, αὐτές τίς μέρες, τίς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων, ὑμνώντας τή γέννηση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ: “Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, πού ἐγεννήθη ὁ Χριστός”. Μᾶς προτρέπει ἡ Ἐκκλησία μέσα ἀπό τήν ἐμπειρία της νά ἀνατρεξοῦμε νά δοῦμε πού γεννήθηκε ὁ Χριστός, γιατί αὐτό ἔχει μεγάλη σημασία γιά ὅλους μας.

Κι ἂν αὐτή τήν ὥρα θέλομε νά ψάξομε νά δοῦμε πού εἶναι ὁ Χριστός, σίγουρα δέν θά τόν δοῦμε μέσα στά μέγαρα τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου τούτου, οὔτε μέσα στούς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι φαίνονται εὐτυχισμένοι κατά κόσμον, μέσα στήν κοσμική φαντασία. Ἀλλά ὅπωςδήποτε ὁ Χριστός γεννᾶται στίς καρδιές τῶν ταπεινῶν ἀνθρώπων πού Τόν ἀγαποῦν, σ’ αὐτές τίς καρδιές πού Τόν ἀναζητοῦν καί ἰδιαίτερα σήμερα ὁ Χριστός γεννᾶται εἰς τόν Κορυδαλλό, ὅπου ὁ Γέροντας Ἐφραίμ εὐρίσκεται κλεισμένος, εὐρίσκεται φυλακισμένος, γιατί ἠθέλησε νά προασπιστεῖ τά δικαιώ-

ματα τῆς Μονῆς του, γιατί μέ τήν παρουσία του ἔφερε τήν Ὁρθοδοξία σέ μεγάλα ὕψη πνευματικά, γιατί προέβαλε τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στά πέρατα τοῦ κόσμου.

Δυστυχῶς δέν εἶναι παράξενο τό ὅτι συμπεριφερόμαστε μέ αὐτόν τόν τρόπο. Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἔχει πολλά τέτοια παραδείγματα. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός εἶπε εἰς τούς

δικούς Του πατριῶτες κατά σάρκα: “Τίνα τῶν προφητῶν οὐκ ἐδίωξαν οἱ πατέρες ἡμῶν;”. Αὐτή εἶναι ἡ πορεία τῶν ἁγίων, αὐτή εἶναι ἡ πορεία τῶν μιμητῶν τοῦ Χριστοῦ, αὐτή εἶναι ἡ πορεία ὅσων θέλουν νά Τοῦ μοιάσουν. Καί βέβαια, ὅταν κανεῖς βάζει τό

χέρι του στό ἀλέτρι ξέρεي ὅτι πρέπει νά βαδίσει τόν δρόμο αὐτό μέχρι τέλους, χωρίς νά στραφεῖ καθόλου στά ὀπίσω, χωρίς νά δειλιάσει, χωρίς νά σκεφτεῖ τό δικό του συμφέρον. Γι’ αὐτό καί κάθε ἀνθρώπος πού ἀγαπᾶ τόν Θεό βαδίζει τόν δρόμο του μέ ὑπομονή, μετά πολλῶν θλίψεων, μετά πολλῆς δυσκολίας. Ἀλλά αὐτό γίνεται γιά

τόν ίδιο πηγή χάριτος.

Μπορώ νά σάς όμολογήσω, μάλλον είμαι βέβαιος, ότι αυτό γιά τόν γέροντα Έφραΐμ είναι μία μεγάλη δωρεά τής Χάριτος του Θεού, όπως μεγάλη δωρεά ήταν ή Σταύρωση του Χριστού γιά όλο τόν κόσμο. Ο

Χριστός μέ τόν σταυρό Του έσωσε τόν άνθρωπο, αυτοί όμως πού τόν έσταύρωσαν, έχάθηκαν. Ο Νέρωνας, ό αυτοκράτορας τής Ρώμης, και όλοι εκείνοι οι αυτοκράτορες πού έγέμισαν τόν παράδεισο μέ εκατομμύρια μάρτυρες, σίγουρα έδωσαν στήν Έκκλησία έναν πλούτο άκαταμάχητο, τήν πληθύ των Άγιων μαρτύρων, τά αίματα των άγιων μαρτύρων πάνω στά όποια ιδρύθηκε και στερεώθηκε ή Έκκλησία. Άλλά οι ίδιοι χάθηκαν, οι ίδιοι άπωλέστηκαν, γιατί αυτό τό έκαναν κινούμενοι από τά πάθη τους, κινούμενοι από τό σκότος τής ειδωλολατρίας, στό όποιο εύρίσκονταν.

Και ό γέροντας θά έξέλθει άπ' αυτήν τή δοκιμασία, όταν ό Θεός κρίνει ότι τελείωσε αυτός ό χρόνος. Θά έξέλθει σίγουρα δυνατώτερος και σίγουρα αγιότερος. Θά γευθει εκεί μέσα στό κελλί, στό δύσκολο κελλί τής φυλακής, τήν παρουσία του Χριστού και θά καταλάβει πόσο μεγάλη χάρη λαμβάνει ή ψυχή του ανθρώπου έν μέσω πολλών θλίψεων. Άλλά όμως οι άδικήσαντες και οι κρίναντες αυτή τήν πράξη άσφαλώς δέν θά γευθούν αυτή τή χαρά, μάλλον αντί αυτού θά γευθούν τό σκότος τής δικής τους κατάστασης, των δικών τους έργων.

Μαζευτήκαμε σήμερα έδώ αυτό τό βράδυ, γιά νά εκφράσουμε τή διαμαρτυρία μας ειρηνικά στά πλαίσια του δημοκρατικού μας δικαιώματος. Νά πούμε ότι αυτό πού έγινε δέν τό δεχόμαστε, δέν μάς εκφράζει. Αυτό τό πράγμα δέν μπορούμε νά τό άποδεχτούμε στήν ψυχή μας. Γιατί κι αυτοί πού κρίνουν δέν είναι άλάνθαστοι, γιατί κι αυτοί πρέπει νά κρίνονται.

Άλλά όμως έλπίζομε εις τήν Έλληνική παράδοση, έλπίζομε εις τήν παρουσία των άγιων, εις τίς ευχές όλων αυτών των ανθρώπων, οι όποιοι καθημερινά προσεύχονται. Τήν Έλλάδα τή στηρίζουν οι άγιοί της, τή στηρίζει ή ιστορία της,

τή στηρίζει ή παρουσία της μέσα στους αιώνες. Κι όσες δυσκολίες κι άν συναντήσουμε, ως Όρθόδοξοι Έλληνες Χριστιανοί θά βαδίσομε τόν δρόμο μας αναλογιζόμενοι τή βαριά αυτήν κληρονομιά, πού μάς παρέδωσαν οι πατέρες μας και οι ευχές των Άγιων μας και ή παρουσία τής Όρθόδοξης Έκκλησίας μας.

Εύχομαι, άδελφοί μου, ή χάρις του Χριστού μας ό όποιος γεννήθηκε μέσα στό σπήλαιο, γιά νά μάς δώσει κουράγιο στή δική μας ζωή, γιά νά μάς ενισχύσει νά βαδίζομε τόν άγώνα μας, νά γεννηθεί στις καρδιές όλου του κόσμου, νά οδηγήσει τόν κόσμο όλο σε όδους ειρήνης και νά δώσει τήν άγάπη Του στις ψυχές των ανθρώπων, ώστε όλος ό κόσμος νά γνωρίσει τόν Κύριο και νά καταλάβομε ότι αυτό είναι πού μάς λείπει και τίποτ' άλλο. Αυτό είναι πού έχουμε άνάγκη.

Στοχασμοί

Άφιέρωμα

στόν γέροντα Έφραΐμ, τόν Βατοπαιδινό

της Πρεσβυτέρας Κυριακής Παρασκευά

Ο κόσμος. Πώς έγινε έτσι ό κόσμος;

Ξανά ό θρίαμβος του Ήρωδη.

Και πάλιν ή Ήρωδιάς μαίνεται.

“Επί πίνακι”. “Επί πίνακι”.

Και όμως

μέ ιδρωμένο τό μέτωπο,

συχνά αίματωμένο,

οι “Χριστού έσταυρωμένοι”

δέν έκρυψαν τό “πιστεύω τους”

στή μέσα τζέπη.

“Όταν κανένα φώς

στήν άγρια νύχτα

τής άνελπιστίας,

ένα μυστικό

και άνέσπερο φωτάκι

καταναγάζει έντός έλλπδα

και ειρήνη Θεού.

Ή άγάπη του Θεού

είναι σαν τό κρασί

πού ευφραίνει τήν καρδιά.

Τό δοκίμασαν οι θλιμμένοι

και ευφράνθηκαν.

Ὁ ἱερέας τῆς προσφορᾶς καί τῆς ἀγάπης

π. Εὐέλθων Χαραλάμπους

τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου Μαχαιριώτου

Υπάρχουν ἄνθρωποι πού μπορεί νά μὴν συγγενεύουν μέ δεσμούς «ἐκ σαρκός καί αἵματος», ἀλλά πνευματικά «διά τοῦ εὐαγγελίου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» καί οἱ πνευματικοὶ δεσμοὶ εἶναι πολὺ πρὸ ἰσχυροί. Ἡ πνευματικὴ συγγένεια πού στηρίζεται στήν ἀγάπη καί στή φιλαδελφία, φανερώνει τόν πλοῦτο καί τό περιεχόμενο τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ πατήρ Εὐέλθων, ὁ ταπεινός λευίτης μέ τή μεγάλη καρδιά, ἦταν γιά πολλοὺς ἀπό μᾶς ὁ λύχνος πού τέθηκε ἐπὶ τή λυχνία καί φώτιζε, στήριζε καί καθοδηγοῦσε ὅλους μας. Μᾶς βοήθησε νά μάθουμε ἀληθινά τήν πραγματικὴ σχέση πού πρέπει νά ἔχουμε μέ

τόν Χριστό καί ἔτσι νά προχωρήσουμε στή ζωή μας γόνιμα καί δημιουργικά σέ ὅλες τίς ἐκφάνσεις της. Ἀπλὸς στοὺς τρόπους, ἀνεπιτήδευτος στή συμπεριφορὰ του, μειλίχιος καί καταδεκτικός μᾶς δίδαξε ἀξίες ἀκατάλυτες, κυρίως μέ τή ζωή του, μέ τήν πίστη του, τή μακροθυμία καί τή συγχωρητικότητά του, μέ τήν ὑπομονή καί τή μεγαλοψυχία του.

Ὁ πατήρ Εὐέλθων πρόσφερε ἀφειδώλευτα ἐκ τοῦ περισσεύματος τοῦ πλοῦτου τῆς καρ-

δίας του, κηρύττοντας ὄχι τόν ἑαυτό του ἀλλά τόν Χριστό «τοῖς πᾶσι γέγονα τά πάντα ἵνα πάντας τινάς σώσω». Ὁ τρόπος τῆς ζωῆς του ἦταν σύμφωνος μέ τό Εὐαγγέλιο καί τήν Ἐκκλησία. Ἀγωνιζόταν, ὑπερέβαινε τίς ἀνθρώπινες μικρότητες, ἀναλάμβανε τίς εὐθύνες τῶν πράξεών του χωρὶς νά δικαιολογεῖ τά ἀνθρώπινα λάθη του, ἀλλά καί χωρὶς

νά ἀπολυτοποιεῖ τίς ἀρετές του. Εἶχε πλήρη ἐπίγνωση τοῦ ἑαυτοῦ του καί γνώριζε πολὺ καλά ὅτι ὁ Χριστός εἶναι αὐτός πού στηρίζει τόν κάθε ἄνθρωπο στόν πνευματικό του ἀγώνα, τόν σηκώνει καί τοῦ αἶρει τήν ἁμαρτία, γιατί εἶναι ὁ μόνος «αἶρων τήν ἁμαρτία τοῦ κόσμου».

Εἶχε βαθιά πίστη στόν Θεό καί αὐτό ἐκπληρωνόταν μέσα ἀπό τόν συνεχή πόθο του νά λειτουργεῖ καί νά μετέχει τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ὁ Χριστός ἦταν αὐτός πού τόν συγγινοῦσε, ἦταν αὐτός πού τόν στήριζε, ἀλλά καί πού τόν παραμυθοῦσε. Αὐτός πού τόν παρηγοροῦσε σέ ὥρες δύσκολες, κρίσιμες καί καθοριστικές. Ἡ αἴσθησις τοῦ πνευματικοῦ πατέρα τόν συνεῖχε, γι' αὐτό καί θεωροῦσε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους σάν παιδιά τοῦ Θεοῦ

καί δικά του παιδιά. Δέν κατέκρινε κανένα ούτε απέρριπτε κανένα ὅ,τι καί ἄν ἦταν ἢ ὅ,τι καί ἄν ἔκανε καί ὅταν ἀκόμη κάποιοι τόν κατηγοροῦσαν. Ζοῦσε γι' αὐτούς, προσευχόταν γι' αὐτούς, μακροθυμοῦσε στά λάθη τους, νικούσε μέ τήν ἀγάπη του τήν πίκρα πού τοῦ πρόσφεραν. Συμπεριφερόταν εὐσπλαχνικά καί ὄχι ἐγωκεντρικά καί αὐτοδικαιωτικά καί αὐτό προερχόταν ἀπό τή μεγάλη του ταπεινωση.

Σκοπός τῆς ζωῆς του ἦταν νά ὑπηρετήσει τόν Χριστό καί ὄχι οἱ ἔπαινοι τῶν συνανθρώπων του. Τό παράδειγμά του γιά τούς πονεμένους ἦταν παραμυθία, γιατί γνώριζε ὅσο κανεῖς ἄλλος τόν πόνο στή ζωή του. Γιά τούς ἀδικουμένους ἦταν τό στήριγμά τους, γιατί καί αὐτός ἀδικήθηκε στή ζωή του, γιά τούς κατατρεγμένους καί ταλαιπωρημένους ἦταν τό ἀποκούμπι τους καί ἡ εἰρήνη τους, γιατί καί αὐτός διώχθηκε στή ζωή του.

Ἀναλωνόταν καθημερινά στό ἔργο τῆς διακονίας του. Στόν εὐπρεπισμό καί ἐξωραϊσμό τῶν ναῶν, στήν ἀνέγερση νέων ἐκκλησιῶν, στήν ἀνακαίνιση παρεκκλησιῶν, σέ κάθε πράξη ἀγαθοεργίας καί εὐποίας καί δίκαια θά μπορούσε νά ἀναφωνήσει μέ τόν ψαλμωδό: «ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου Σου καί τόπον σκηνώματος δόξης Σου». Ἦταν ὁ ἐμπνευστής καί δημιουργός τοῦ Κέντρου

Προσφορᾶς καί Ἀγάπης «Ἅγιος Χριστόφορος» εἰς μνήμη τοῦ γιου του Χριστοφόρου. Μέσα ἀπό τά προγράμματα τοῦ ΚΕΠΑ πρόσφερε φιλοξενία καί φροντίδα στούς ἠλικιωμένους, φαγητό στούς πεινασμένους, στήριξη στούς πονεμένους. Ἡ γεμάτη ἀγάπη καρδιά του ξεπέρασε τά στενά ὄρια τῆς Κύπρου καί ἔφθασε μέχρι τή μακρινή Ἀφρική ἀνεγείροντας ναούς, κτίζοντας νοσοκομεῖα καί σχολεῖα καί βοηθώντας μέ κάθε τρόπο τό ἔργο τῆς Ἱεραποστολῆς. «Διηκόνησε ταῖς χρείαις» τῶν συνανθρώπων του σέ ὅλο τόν κόσμο. Θά μείνει στίς μνήμες ὄλων μας ὡς ὁ ἱερέας τῆς προσφορᾶς καί τῆς ἀγάπης. Τό ἀγλαόκαρπο ἔργο του διακόπηκε μέ τήν ξαφνική καί ἀνέλπιστη ἐκδημία του «κρίμασιν οἷς Κύριος οἶδεν».

Στό πρόσωπο τοῦ πατρός Εὐέλθοντος ἐπαληθεύεται ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα· λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὄν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής».

Γι' αὐτό πιστεύουμε καί εὐχόμεστε ὅτι θά ἀκούσει τόν λόγο τοῦ Κυρίου νά τόν καλεῖ: «εὐ δούλε ἀγαθέ καί πιστέ, εἰσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου».

Αἰωνία ἄς εἶναι ἡ μνήμη του.

Θείες Λειτουργίες και Χοροστασίες

Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσού κ. Αθανασίου

Σάββατο 10 Δεκεμβρίου: συλλειτουργήσε με άλλους Αρχιερείς στον ι.ν. Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στην Παλλουριώτισσα κατά τη διάρκεια της χειροτονίας του έψηφισμένου Μητροπολίτη Κυρηναίας κ.Χρυσοστόμου και τό απόγευμα της ίδιας ημέρας παρέστη στην ένθρονιση του ιεράρχη στον ι.ν. Άπ. Βαρνάβα στην Κοκκινότριμιθιά.

Κυριακή 11 Δεκεμβρίου: τέλεσε τά θυρανοίξια του παρεκκλησίου του Άγ. Στυλιανού στον Συνοικισμό Λινόπετρας.

Δευτέρα 12 Δεκεμβρίου: παρέστη σέ άγρυπνία στην ι.μονή Παναγίας Μαχαιρά.

Τετάρτη 14 Δεκεμβρίου: χοροστάτησε στον έσπερινό στον πανηγυρίζοντα προσκυνηματικό ι.ν. Άγ. Έλευθερίου Λεμεσού.

Κυριακή 18 Δεκεμβρίου: συλλειτουργήσε μετά του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών κ.κ. Ίερωνύμου και του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ.Χρυσοστόμου Β' στον ι.ν. Άγ. Σοφίας στή Λευκωσία.

Κυριακή 25 Δεκεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία των Χριστουγέννων στον ι.ν. της του Χριστού Γεννήσεως στον Άσώματο και τό απόγευμα της ίδιας ημέρας χοροστάτησε στον έσπερινό στον προσκυνηματικό ι.ν. Άγ. Ίωσήφ του Μνήστορος.

Κυριακή 1 Ίανουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Άγ. Τριάδος.

Κυριακή 15 Ίανουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Άγ. Γεωργίου Φραγκούδη.

Τρίτη 17 Ίανουαρίου: χοροστάτησε στον έσπερινό στον Μητροπολιτικό ναό Παναγίας Παντανάσσης Καθολικής μετά του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Λήδρας κ. Έπιφανίου και του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Αμαθούντος κ.Νικολάου, με τήν ευκαιρία της έορτής των Άγίων Αθανασίου και Κυρίλλου Πατριαρχών Αλεξανδρείας.

Τετάρτη 18 Ίανουαρίου: προεξήρχε σέ Αρχιερατικό συλλείτουργο στον ίδιο ναό επί τή όνο-

μαστική του έορτή, μετά των Πανιερωτάτων Μητροπολιτών Κωνσταντίας κ.Βασιλείου, Κύκκου κ.Νικηφόρου, Ταμασού κ. Ήσαία και των Θεοφιλεστάτων Έπισκόπων Αρσινόης κ.Νεκταρίου, Λήδρας κ. Έπιφανίου και Αμαθούντος κ.Νικολάου.

Κυριακή 22 Ίανουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Παναγίας στην κοινότητα Πέρα Όρεινής στή Λευκωσία.

Δευτέρα 23 Ίανουαρίου: χοροστάτησε στον έσπερινό στον ι.ν. Άγίου Νεοφύτου.

Παρασκευή 27 Ίανουαρίου: ημέρα κατά τήν όποία άγει τά όνομαστήριά του ό Πανιερωτάτος Μητροπολίτης Κιτίου κ.Χρυσόστομος συλλειτουργήσε με άλλους Αρχιερείς στον ι. Μητροπολιτικό ναό του Σωτήρος στή Λάρνακα.

Κυριακή 29 Ίανουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Άγίου Νικολάου Λεμεσού.

Δευτέρα 30 Ίανουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία και τό μνημόσυνο των τεθνεώτων εκπαιδευτικών στον ι.ν. Άπ. Πέτρου και Παύλου.

Κυριακή 5 Φεβρουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Τιμίου Προδρόμου στην κοινότητα Έρήμης.

Κυριακή 12 Φεβρουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Άγ. Ίωάννου Λαμπαιστή στην κοινότητα Πελενδρίου.

Τρίτη 14 Φεβρουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στό Μητροπολιτικό Παρεκκλήσιο της Άγίας Σκέπης.

Κυριακή 19 Φεβρουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Άγίου Μάμαντος στην κοινότητα Τραχωνίου.

Κυριακή 26 Φεβρουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στό Παρεκκλήσιο του Φιλανθρώπου Χριστού στό Ζακάκι.

Δεκεμβρίου, Ιανουαρίου και Φεβρουαρίου

Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ. Νικολάου

Σάββατο 3 Δεκεμβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Βαρβάρας Ζακακίου.

Κυριακή 4 Δεκεμβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἴδιο ἱερό ναό.

Δευτέρα 5 Δεκεμβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Νικολάου Κ. Πολεμιδιῶν.

Τρίτη 6 Δεκεμβρίου: ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἄγει τὰ ὀνομαστήριά του, συλλειτουργῆσε μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀρσινόης κ. Νεκταρίου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Λήδρας κ. Ἐπιφανίου στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Νικολάου Λεμεσοῦ.

Πέμπτη 8 Δεκεμβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Ἄννας στό Σπιτάλι καὶ ἀκολούθως προέστη ἀγρυπνίας στὸν προσκυνηματικό ἱ.ν. Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης στὸν Ἁγ. Τύχωνα.

Σάββατο 10 Δεκεμβρίου: συλλειτουργῆσε μέ ἄλλους ἀρχιερεῖς στὸν ἱ.ν. Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στήν Παλλουριώτισσα, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς χειροτονίας τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτη Κυρηναίας κ. Χρυσοστόμου καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας παρέστη στήν ἐνθρόνιση τοῦ νέου Μητροπολίτη στὸν ἱ.ν. Ἀπ. Βαρνάβα Κοκκινότριμθιάς.

Κυριακή 11 Δεκεμβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ.ν. Ἁγ. Τριάδος, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας χειροτόνησε εἰς Πρεσβύτερο τὸν εὐλαβέστατο Διάκονο τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως π. Γεώργιο Καρεμπασβίλι. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Σπυρίδωνα.

Δευτέρα 12 Δεκεμβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἴδιο ἱερό ναό Ἁγ. Σπυρίδωνα.

Τετάρτη 14 Δεκεμβρίου: τέλεσε τὰ θυρανοίξια τοῦ ἱ.ν. Ἁγ. Ἐλευθερίου Μουταγιάκας καὶ ἀκολούθως χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό.

Κυριακή 18 Δεκεμβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ.ν. Ἀρχ. Μιχαήλ στήν κοινότητα Παρακκλησιάς.

Σάββατο 24 Δεκεμβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπε-

ρινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως στήν κοινότητα Ἀσωμάτου.

Κυριακή 25 Δεκεμβρίου: ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν Μητροπολιτικό ναό Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς.

Δευτέρα 26 Δεκεμβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν προσκυνηματικό ἱ.ν. Ἁγ. Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος.

Κυριακή 1 Ἰανουαρίου: συμμετεῖχε σέ Ἀρχιερατικό Συλλείτουργο στὸν ἱ.ν. Ἁγ. Γεωργίου στό Παραλίμνι μέ τὴν εὐκαιρία τῶν ὀνομαστηρίων τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Κωνσταντίας καὶ Ἀμμοχώστου κ. Βασιλείου.

Παρασκευή 6 Ἰανουαρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ.ν. Ἁγ. Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης. Ἀκολούθως τέλεσε τὸν ἀγιασμό τῶν ὑδάτων στήν παραθαλάσσια περιοχὴ τῆς Ἀμαθοῦντος.

Σάββατο 7 Ἰανουαρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ.ν. Ἀπ. Πέτρου καὶ Παύλου στή Λεμεσό.

Κυριακή 8 Ἰανουαρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ. προσκυνηματικό ναό Ἁγ. Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ.

Κυριακή 15 Ἰανουαρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ.ν. Ἁγ. Νικολάου Λεμεσοῦ.

Τρίτη 17 Ἰανουαρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Ἀντωνίου. Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας συγχοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν Μητροπολιτικό ἱ.ν. Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς, μέ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, μετὰ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Λήδρας κ. Ἐπιφανίου.

Τετάρτη 18 Ἰανουαρίου: ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἄγει τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιος συμμετεῖχε σέ Ἀρχιερατικό Συλλείτουργο στὸν Μητροπολιτικό ἱ.ν. Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς.

Παρασκευή 20 Ἰανουαρίου: παρέστη σέ ἀγρυπνία, πού τελέσθηκε στὸν ἱ.ν. Παναγίας Χρυσοπλάτυρας τῆς κοινότητας Παραμύθας.

Κυριακή 22 Ἰανουαρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ.ν. Ἁγ. Τύχωνα τῆς ὁμώνυμης κοινότη-

τας.

Τρίτη 24 Ιανουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον πανηγυρίζοντα ι.ν. Άγ. Νεοφύτου.

Παρασκευή 27 Ιανουαρίου: συμμετείχε σέ Αρχιερατικό Συλλείτουργο στον Μητροπολιτικό ι.ναό του Σωτήρος στή Λάρνακα, μέ τήν εύκαιρία των όνομαστηρίων του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Κιτίου κ.Χρυσοστόμου.

Κυριακή 29 Ιανουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Προφήτη Ήλία στον Ποτ. Γερασόγειας.

Τετάρτη 1 Φεβρουαρίου: χοροστάτησε στον έσπερινό στον πανηγυρίζοντα ι.ν. Ύπαπαντής Πεντακώμου.

Πέμπτη 2 Φεβρουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ίδιο ιερό ναό.

Τήν Κυριακή 5 Φεβρουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Αποστόλου Ανδρέα Χαράκη και τό απόγευμα τής ίδιας ήμέρας χοροστάτησε στον έσπερινό στό πανηγυρίζον παρεκκλήσιο του Άγίου Φωτίου τής ένορίας Παναγίας Χρυσαιφωλιώτισσας.

Δευτέρα 6 Φεβρουαρίου: χοροστάτησε στον έσπερινό στό πανηγυρίζον παρεκκλήσιο του Άγίου Παρθενίου Λαμφάκου στά Πολεμίδα.

Τρίτη 7 Φεβρουαρίου: συμμετείχε στίς έργασίες τής Ίεράς Συνόδου τής Έκκλησίας τής Κύπρου.

Πέμπτη 9 Φεβρουαρίου: χοροστάτησε στον έσπερινό στον πανηγυρίζοντα ι.ν. Άγίου Χαραλάμπους τής κοινότητας Έρήμης.

Κυριακή 12 Φεβρουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Άπ. Λουκά Κολοσσίου.

Πέμπτη 16 Φεβρουαρίου: χοροστάτησε στον έσπερινό στον ι.ν. Άγίου Θεοδώρου τής κοινότητας Μοναγρουλλίου.

Κυριακή 19 Φεβρουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Άπ. Βαρνάβα στον Συνοικισμό Άγίου Ίωάννη.

Κυριακή 26 Φεβρουαρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Παναγίας Τριχερούσας και τό απόγευμα τής ίδιας ήμέρας συγχοροστάτησε μετά του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Λεμεσού κ.Άθανασίου στον έσπερινό, στον Μητροπολιτικό ναό Παναγίας Παντανάσσης Καθολικής.

ΕΚΔΗΜΙΕΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ο πατήρ Κλεόπας Παπασταύρου γεννήθηκε στό χωριό Άγιος Θεράπων Λεμεσού τό 1919 και ήταν παιδί ιερατικής οικογένειας. Χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος τό 1967 από τον Μητροπολίτη Κιτίου Άνθιμο και πνευματικός τό 1977 από τον Μητροπολίτη Λεμεσού Χρύσανθο. Ύπηρετησε στήν κοινότητα Τραχωνίου, Αμάντου, Μονοβόλικου και Παραμύθας. Διακρινόταν γιά τήν εύλάβεια και τό πρώτο του χαρακτήρα του. Κοιμήθηκε στίς 21 Δεκεμβρίου 2012. Τής έξοδίου άκολουθίας προέστη ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Αμαθούντος κ. Νικόλαος.

Ο πατήρ Δημήτριος Παπαδόπουλος γεννήθηκε τό 1945 στή Λεμεσό. Τό 1967 χειροτονήθηκε διάκονος και τον έπόμενο χρόνο πρεσβύτερος από τον Χωρεπίσκοπο Αμαθούντος Καλλίνικο. Ύπηρετησε πιστά μέ άφοσίωση και εύλάβεια τήν κοινότητά του, τον Άγιο Δημήτριο Συ-

κόπετρας. Γιά τήν εύδόκιμη διακονία του ό Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας τον χειροθέτησε πνευματικό και οικονόμο στίς 26 Οκτωβρίου τό 1999. Κοιμήθηκε στίς 24/2/2012 και τής έξοδίου άκολουθίας προέστη ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Αμαθούντος κ. Νικόλαος.

Ο πατήρ Χριστοφόρος Στυλιανού γεννήθηκε τό 1937 στον Άγιο Ίωάννη Άγρου. Χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος τό 1981 από τον Μητροπολίτη Λεμεσού Χρύσανθο. Ύπηρετησε πιστά και μέ εύλάβεια τίς κοινότητες Άγ. Θεοδώ-

ρου και Άγ. Ίωάννου Άγρου. Ευτύχησε νά άφιερώσει και τον υίο του π. Στυλιανό ως κληρικό στήν τοπική μας Έκκλησία. Τό 1999 ό Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας τον χειροθέτησε πνευματικό. Κοιμήθηκε στίς 27/2/2012 και τής έξοδίου άκολουθίας προέστη ό Μητροπολίτης μας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΡΩΜΕΝΑ

ΙΕΡΑΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΛΕΜΕΣΟΥ

Τήν 6η Δεκεμβρίου, ημέρα κατά την οποία ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τή μνήμη τοῦ ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας, ἄγει τά ὀνομαστήριά του ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος. Ὁ Θεοφιλέστατος χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στόν πανηγυρίζοντα ἱερό ναό ἁγίου Νικολάου Κάτω Πολεμιδιῶν. Τό πρωί προεξήρχε Ἀρχιερατικοῦ Συλλεΐτουργου μετὰ τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Ἀρσινόης κ.Νεκταρίου καί Λήδρας κ.Ἐπιφανίου, στόν ἱερό ναό ἁγίου Νικολάου Λεμεσοῦ. Τόσο μετὰ τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ὅσο καί τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας δέχθηκε τά συγχαρητήρια καί τίς εὐχές τῶν πιστῶν.

Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας τήν Παρασκευή 9 Δεκεμβρίου τέλεσε στό Λύκειο τοῦ Ἁγίου Νικολάου τά ἀποκαλυπτήρια τιμητικῆς πλάκας στήν αἴθουσα Πολλαπλῆς Χρήσης τοῦ σχολείου, εἰς μνήμη τῶν ἀδελφῶν Χρίστου καί Μίλτου Χριστοφόρου, πού ἔχασαν τή ζωή τους στή φονική ἔκρηξη στό Μαρί στή Ναυτική Βάση «Εὐάγγελος Φλωράκης» καί ἀπηύθυνε χαιρετισμό.

Στίς 10 Δεκεμβρίου, ἡμέρα Σάββατο, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας καί ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος συλλειτούργησαν μέ ἄλλους Ἀρχιερεῖς στόν ἱερό ναό Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στήν Παλλουριώτισσα, κατά τή διάρκεια τῆς χειροτονίας τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτη Κυρηνείας κ.Χρυσοστόμου. Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας παρέστησαν στήν ἐνθρόνιση τοῦ ἱεράρχη στόν ἱερό ναό Ἀπ. Βαρνάβα στήν Κοκκινοτριμιθιά, προσωρινή ἔδρα τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Κυρηνείας.

Τήν Κυριακή 11 Δεκεμβρίου ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος τέλεσε τή Θεία Λειτουργία, κατά τή διάρκεια τῆς ὁποίας χειροτόνησε εἰς Πρεσβύτερο τόν εὐλαβέστατο Διάκονο πατέρα Γεώργιο Γκαρεμπασβίλι καί ἀκολούθως τέλεσε τό μνημόσυνο τοῦ ἀείμνηστου Σολομώντος Παναγίδη, στόν ἱερό ναό Ἁγίας Τριάδος Λεμεσοῦ. Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας τέλεσε τά θυρανοίξια τοῦ ἀνακαινισθέντος Παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Στυλιανοῦ στόν Συνοικισμό τῆς Λινόπετρας.

Στις 14 Δεκεμβρίου έφθασε στην Κύπρο για τετραήμερη επίσημη επίσκεψη ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κ.κ.Ιερόνυμος, μετά από πρόσκληση του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ.Χρυσόστομου Β'. Η επίσημη ύποδοχή του έγινε από τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Κύπρου και τα μέλη της Ιεράς Συνόδου, την Πέμπτη 15 Δεκεμβρίου στην Ιερά Αρχιεπισκοπή. Μετά από τη Δοξολογία στον Καθεδρικό ναό Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, ακολούθησε πανηγυρική συνεδρία της Ιεράς Συνόδου, στην οποία συμμετείχε ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και οι Αρχιερείς της συνοδείας του.

Την Τετάρτη 14 Δεκεμβρίου ο Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Αμαθούντος κ.Νικόλαος, τέλεσε τά θυρανοίξια του νέου ιερού ναού Αγίου Έλευθερίου στην κοινότητα Μουτταγιάκας και ακολούθως χοροστάτησε στον πανηγυρικό έσπερινό.

Τή Δευτέρα 19 Δεκεμβρίου, με την ευκαιρία των έορτών των άγιων ημερών των Χριστουγέννων πραγματοποιήθηκε συναυλία με παραδοσιακά κάλαντα του Έλληνισμού από τη χορωδία της Μητροπόλεώς μας «Ρωμανός ο Μελωδός», στο θέατρο Ριάλτο. Στή συναυλία παρέστη και απηύθυνε χαιρετισμό ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας.

Όπως κάθε χρόνο την τελευταία εργάσιμη ημέρα του χρόνου, έτσι και φέτος την 30η Δεκεμβρίου του χρόνου που πέρασε, πραγματοποιήθηκε η καθιερωμένη τελετή της κοπής της βασιλόπιτας για τό προσωπικό της Μητροπόλεως, στην αίθουσα έκδηλώσεων του Μητροπολιτικού ναού. Κατά τή διάρκεια της τελετής ο Πανιερώτατος απηύθυνε πατρικές νουθεσίες στό προσωπικό.

Τή Δευτέρα 2 καί τήν Τρίτη 3 Ἰανουαρίου, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιος ἐπισκέφθηκε τόν Πανοσιολογιώτατο Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης Μονῆς Βατοπαιδίου Ἀρχιμ. Ἐφραίμ., στίς φυλακές Κορυδαλλοῦ στήν Ἀθήνα, ὅπου ἀδίκως προφυλακίστηκε κατόπιν ἀπόφασης τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης. Παρόμοια ἐπίσκεψη πραγματοποίησε καί ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος.

Τήν ἡμέρα τῶν Ἁγίων Θεοφανείων 6 Ἰανουαρίου, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κυρηνείας κ. Χρυσόστομος προεξήρχε τῆς Θείας Λειτουργίας τῶν Θεοφανείων στόν Καθεδρικό Ναό Ἁγίας Νάπας Λεμεσοῦ.

Τήν ἴδια ἡμέρα ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος προεξήρχε τῆς Θείας Λειτουργίας, πού τελέστηκε στόν προσκυνηματικό ἱερό ναό Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης παρά τήν κοινότητα Ἁγίου Τύχωνα. Ἀκολούθως, συνοδευόμενος ἀπό κληρικούς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, κατευθύνθηκε ἐν πομπῇ καί μέ τή συνοδεία τῆς φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Μέσα Γειτονιάς, πρὸς τήν παραθαλάσσια περιοχή τῆς Ἀμαθοῦντος, ὅπου τέλεσε τόν καθιερωμένο ἀγιασμό τῶν ὑδάτων.

Τό Σάββατο 14 Ἰανουαρίου ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας παρέθεσε γεῦμα στούς συνεργάτες τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Μητροπόλεώς μας, στόν Μητροπολιτικό Οἶκο.

Τὴν 16ῃ Ἰανουαρίου, ἡμέρα Δευτέρα, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος συμμετείχαν σὲς ἐργασίες τῆς ΝΔ' Ἱερατικῆς Σύναξης τῶν ἱερέων τῆς ἐπαρχίας μας, πού πραγματοποιήθηκε στὴν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας τὴν 18ῃ Ἰανουαρίου, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ μνήμη τῶν Μεγάλων Ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, ἄγει τὰ ὀνομαστήριά του. Τό πρωί προεξήρχε Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας, πού τελέστηκε στὸν Μητροπολιτικό ἱερό ναό Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς συλλειτουργούντων τῶν Πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν Κυ-

ρηνείας κ.Χρυσόστομου, Κωνσταντίας καὶ Ἀμμοχώστου κ.Βασιλείου, Κύκκου καὶ Τηλλυρίας κ.Νικηφόρου, Ταμασοῦ καὶ Ὁρεινῆς κ.Ἡσαΐα καὶ τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Ἀρσινόης κ.Νεκταρίου, Λήδρας κ. Ἐπιφανίου καὶ Ἀμαθοῦντος κ. Νικολάου. Τό μεσημέρι παρέθεσε γεῦμα στὸν Μητροπολιτικό Οἶκο, στό ὁποῖο παρακάθισαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ.Χρυσόστομος Β' καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς. Τό ἀπόγευμα τὸν Πανιερώτατο ἐπισκέφθηκε καὶ συγγάρηκε γιὰ τὴν ὀνομαστική του ἐορτὴ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Ἱερώνυμος. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας καὶ μέχρι ἀργά τό βράδυ, πλῆθος πιστῶν προσήλθε στὸν Μητροπολιτικό Οἶκο καὶ εὐχήθηκε στὸν Ποιμέναρχη μας.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἑσπερινοῦ ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας προχείρισε σέ Ἀρχιμανδρίτες τοὺς Ἱερομονάχους τῆς Μητροπόλεώς μας π. Χρυσόστομο καὶ π. Ἐμμανουήλ.

Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας παρέθεσε γεῦμα στίς 26 Ἰανουαρίου, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καί τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, στά μέλη τῶν Μαθητικῶν Συμβουλίῶν τῶν Δημοσίων καί Ἰδιωτικῶν Λυκείων τῆς πόλης μας καί τήν Τρίτη 31 Ἰανουαρίου στά μέλη τῶν Μαθητικῶν Συμβουλίῶν τῶν Δημοσίων καί Ἰδιωτικῶν Γυμνασίων τῆς ἐπαρχίας μας. Τό γεῦμα παρατέθηκε στό Ἀρχονταρῖκι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ.

Τή Δευτέρα 30 Ἰανουαρίου μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καί τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας παρέθεσε γεῦμα στούς Διευθυντές τῶν Κολλεγίων καί Ἰδιωτικῶν Πανεπιστημίων τῆς Λεμεσοῦ καί στίς 6 Φεβρουαρίου στίς Πρυτανικές Ἀρχές καί τούς καθηγητές τοῦ ΤΕΠΑΚ. Τό ἀπόγευμα παρέστη μαζί μέ τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ἀμαθοῦντος στήν ἐκδήλωση πρός τιμή τῶν ἀφυπηρητησάντων Ἐκπαιδευτικῶν Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσης τῆς Λεμεσοῦ, πού πραγματοποιήθηκε στήν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τῆς Μητροπόλεως, ἀκολούθως παρέστη στή Γιορτή τῶν Γραμμάτων, πού διοργάνωσε τό Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου.

Τήν Πέμπτη 2 Φεβρουαρίου ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ παρέθεσε γεῦμα πρός τιμήν τῶν Ἐπιθεωρητῶν καί Διευθυντῶν Δημοτικῆς καί Μέσης Ἐκπαίδευσης στό Ἀρχονταρῖκι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καί τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων.

Τήν Κυριακή 5 Φεβρουαρίου τό ἀπόγευμα, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας παρέστη στήν ἐκδήλωση πρός τιμή τῆς μάνας, πού πραγματοποιήσαν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐνοριακοί Σύνδεσμοι Γυναικῶν τῆς Μητροπόλεως μας, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς. Προηγήθηκε ἑσπερινός καί ἀκολούθως καλλιτεχνικό πρόγραμμα. Τήν ἐκδήλωση ἔκλεισε μέ τόν πατρικό του λόγο ὁ Μητροπολίτης μας.

Τὴν Παρασκευὴ 10 Φεβρουαρίου πραγματοποιήσε ἐπίσημη ἐπίσκεψη στὴν Κύπρο ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ.Θεόφιλος. Τὸν Μακαριώτατο Πατριάρχη ὑποδέχθηκαν στὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομος καὶ τὰ μέλη τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

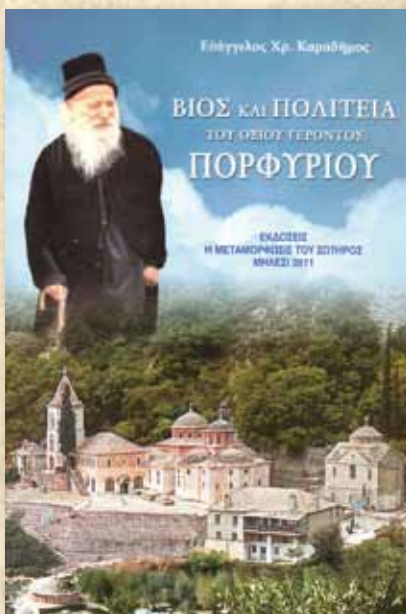

Ἡ Ἱερά Μητρόπολη Λεμεσοῦ ἀπὸ τὶς 10 Φεβρουαρίου μέχρι τὶς 12 τοῦ ἴδιου μηνὸς πραγματοποιήσε, σὲ συνεργασία μὲ τὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, κατασκηνωτικὸ τριήμερο στὸν κατασκηνωτικὸ χῶρο στὸν Σαϊττά. Σ' αὐτὸ συμμετείχαν κατηγητές ἀπὸ τὴ Λεμεσό καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, οἱ ὁποῖοι ἐπισκέφθηκαν τὸ νησί μας στὰ πλαίσια ἐκπαιδευτικῆς ἐκδρομῆς. Οἱ κατηγητές πού συμμετείχαν εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸν Πανιερώτατο Μητροπολίτην μας καὶ μὲ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ἀμαθούντος κ.Νικόλαο.

Τὸ Σάββατο 18 Φεβρουαρίου, Ψυχοσάββατο, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθούντος κ.Νικόλαος, οἱ Ἀρχιμανδρίτες καὶ ἀρκετοὶ ἱερεῖς τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφέρειας βρίσκονταν στὰ κοιμητήρια τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ Σφαλαγγιώτισσας καὶ τελοῦσαν τρισάγια πρὸς τοὺς κεκοιμημένους ἀδελφούς μας. Ὅλα τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὶς εἰσφορές τῶν πολιτῶν κατατέθηκαν στὸν λογαριασμὸ γιὰ τὰ γεύματα τῶν ἀπόρων πού προσφέρει καθημερινὰ ἡ Ἱερά Μητρόπολη Λεμεσοῦ.

Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθούντος, στὰ πλαίσια τῆς προσπάθειας τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας νὰ ἔρθει κοντὰ στοὺς νέους ἀνθρώπους καὶ στὰ παιδιά πραγματοποιήσαν προγραμματισμένες ἐπισκέψεις σὲ σχολεῖα Μέσης καὶ Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσης Λεμεσοῦ, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνομιλήσουν μὲ καθηγητές, δασκάλους καὶ μαθητές.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Βίος και πολιτεία του όσιου Γέροντος Πορφύριου Ευαγγέλου Καραδήμου

Ο Γέροντας Πορφύριος, πιστεύοντας στην παντοδυναμία και στην βοήθεια του Θεού, κατόρθωσε, με τη μεγάλη αγάπη του στον Χριστό και την ταπείνωσή του, να υπερνικήσει όλα τα εμπόδια και τους κινδύνους της πολύβουης Αθήνας για την έν Χριστώ ζωή. Όπως άλλοτε ο Άγιος Αθανάσιος, συνδύασε την ήσυχη πράξη και την έμπρακτη ήσυχία. Έτσι, έδειξε ότι ο μοναχικός βίος χαρακτηρίζεται περισσότερο από την ευστάθεια της συμπεριφοράς, παρά από τη σωματική απομόνωση. Η ακλόνητη προσήλωση στην αγάπη του Χριστού, προστατεύει τον ιερομόναχο από τους πειρασμούς του κόσμου, και τον ενισχύει στον αγώνα του προς την κορυφή των άρετών, την ταπείνωση και την αγάπη.

«Μιά φορά, όταν ήμουν δεκαέξι χρονών στο Άγιον Όρος, είδα ένα όνειρο. Πώς βρισκόμουν στον Παράδεισο και μου λέει ο Θεός: - Έ, είσαι ευχαριστημένος; Του κάνω έτσι: Όχι!

- Ά! Μου λέει. Τότε; Του λέω: Έτσι, έμένα μόνο; Πρέπει να τους βάλεις όλους».

Γέρον Πορφύριος

Ο Ρωμηός και τό θαύμα

Π.Γεωργίου Μεταλληνού

Έντασσομένοι στην Ένωμένη Ευρώπη, εκάμαμε τόσους πανηγυρισμούς, διότι θεωρήσαμε τό γεγονός ως σωτηρία μας. Ο Θεός επέτρεψε, γι' αυτό, να μάς απογοητεύσει ή Ευρώπη εκεί πού στηρίξαμε «την πάσαν έλπίδα» μας, στα οικονομικά. Η ιστορία παίρνει την εκδίκησή της! Ξεχάσαμε τόν Θεόν των Πατέρων ήμών και πιστεύουμε στην απολυτοποιημένη «άξια» του οικονομισμού. Δέν άνοιξαμε καμιά κερκόπορτα, αλλά τίς πύλες της ψυχής και καρδιάς μας, γιά να μάς άλλοτριώσει και να μάς συντρίψει ή σημερινή Δύση.

Cd: Χαρμολύπη τής Ρωμοσύνης

Άδελφότητος Θωμάδων Άγίου Όρους

Ο παρών ψηφιακός δίσκος μέ τίς όμορφες φωνές τής Αδελφότητος των Θωμάδων Άγίου Όρους, μάς ταξιδεύουν στή λαϊκή μουσική Παράδοση εκφράζοντας μικρά και μεγάλα συναισθήματα, ανθρώπινες καταστάσεις, περιστατικά και γεγονότα πού άγγίζουν τόν άπλό λαό, όλα βγαλμένα μέσα από την ίδια τή ζωή. Αλήθεια, ποιός δέν έχει σιγοτραγουδήσει τά «Δώδεκα ευζωνάκια», «Σάν τά μάρμαρα τής Πόλης» και τόν «Κωνσταντή», ψαλμοτραγουδα, πού ο άπλός λαός όχι μόνο τά τραγουδά, αλλά και τά βιώνει στην ψυχή του, διατηρώντας παράλληλα και τή λαογραφική τους άξια.

